

Zlatý dům

J. Rouw

Zlatý dům

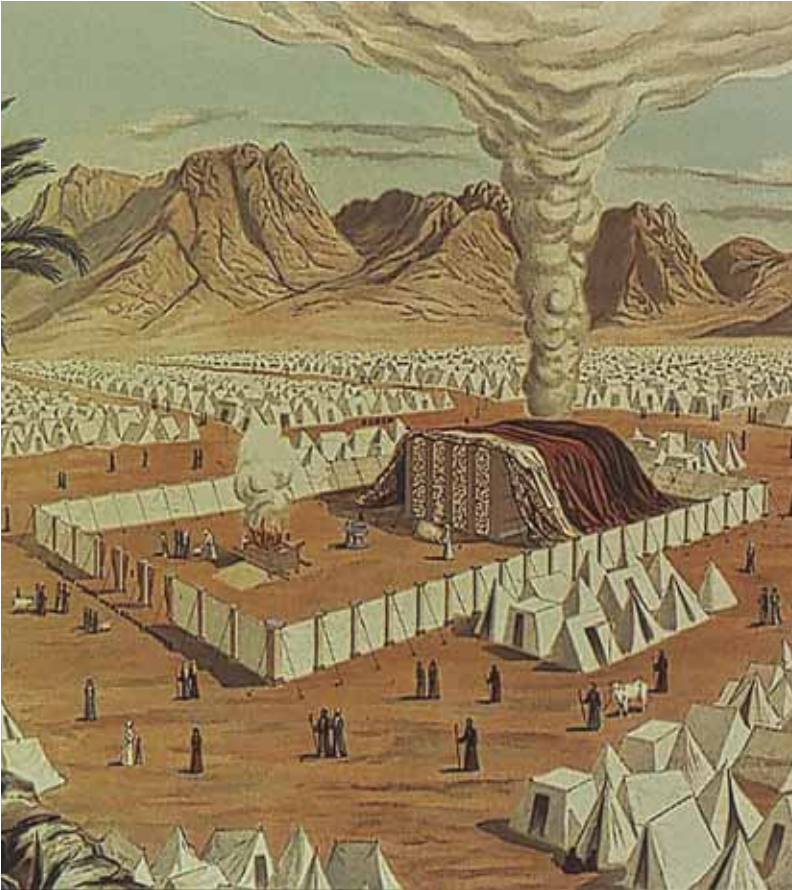
J. Rouw

Původní název v holandštině: „Huis van Goud“
Zpracováno podle německého a anglického překladu
Text: Jan Rouw, Nizozemí
Obrázky: © Beröa-Verlag, Zürich

Biblické citáty a názvy jsou uváděny podle Kralického překladu Bible; v případě nutnosti jsou upraveny podle jiných překladů nebo přímo přeloženy z předlohy, kde byl užit Elberfeldský text, resp. Authorized Version.

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury
Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec, ČR
www.sirenipismasvateho.cz
2019

*Stánek na poušti tvořil střed tábora.
V pozadí hora Sinai.*

Obsah

ZLATÝ DŮM	7
CELKOVÝ POHLED	11
BRÁNA	13
OLTÁŘ ZÁPALNÉ OBĚTI	17
UMYVADLO	34
MODELY	43
DESKY	45
OBLAKOVÝ SLOUP	53
ČTYŘI BARVY	54
TŘI VCHODY	56
ZAKRYTÍ STÁNKU	58
HLEDAJÍ SE SPOLUPRACOVNÍCI!	60
SVATYNĚ	62
NEJVYŠŠÍ KNĚZ	75
SVATYNĚ SVATÝCH	80
ZLATÝ DŮM. JSTE VÍTÁNI!	84

ZLATÝ DŮM

Nestál v kempinku, a přece byl mezi velmi mnoha stany. Zlatý dům stál uprostřed. Obklopovaly ho tisíce stanů. Nebyly to stany jasných, pestrých barev – byly to šedé a černé stany národa putujícího pouští. A nejednalo se o malý národ nebo kmen, nýbrž o národ s dvanácti kmeny, s několika milióny lidí. Byl to izraelský národ.

Vždy, když se vydali na cestu, vytvořili velký zástup: muži, ženy, děti, a potom ještě všechen dobytek. Tam, kde rozbili své stany, vznikl obrovský tábor, který měl vždy tvar čtverce: tři kmeny na východní straně, tři na jižní straně, tři na západní straně a tři na severní straně. A uprostřed tábora byl pokaždé postaven tento dům, dům ze zlata – ze zlata a příkryvek. Byl to **Boží dům**.

Ve skutečnosti se ty černé stany a ten krásný dům vůbec k sobě nehodily. Ani Bůh a tito lidé se k sobě nehodili.

Neboť co všechno bydlelo v těch stanech! V každém stanu a rodině byly starosti a trápení, ale také spory a hádky. Jen kdybychom mohli nahlédnout do těchto stanů a poslouchat! Jen kdybychom někdy mohli nahlédnout do každého srdce! Co bychom viděli? Přesně totéž, co ve svém vlastním srdci: sobectví, ctižádost, nečisté myšlenky, nepřátelství, často i nenávisť.

Nebe na zemi

Proč stál tento zlatý Boží dům uprostřed těchto lidí? Proč chtěl mít Bůh s těmito lidmi něco společného? Proč nepřenechal ty lidi sobě samým? Proč nezůstal raději v nebi...? Bůh sestoupil na zem. Dal na zemi postavit tento zlatý dům. Chtěl přebývat uprostřed lidí a chtěl, aby lidé žili v Jeho blízkosti.

To, že si přál bydlet s lidmi, neplatilo jen v době izraelského lidu. Přeje si žít mezi lidmi i nyní, v naší době, a v budoucnosti, kdy bude nové nebe a nová země. Ve Zjevení 21,1-3 říká: *„Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliiti bude s nimi...“*

U **Boha** jste **vítáni**. **Bůh** je **láska**.

Nádherný dům

Zlatý dům,
Boží dům
mluví o Božím Synu,
mluví o Bohu a o nebi.

Popis „stánku úmluvy“ nebo „stánku shromáždění“ – tak je tento stan nazýván – nepodává jen podrobnosti týkající se svatyně, nýbrž má také další význam. Jaký smysl má asi podrobný popis všech těch měř, vah a materiálů? Bylo na to použito tolik kapitol Bible jen tak? Tento dům odráží Boží myšlenky, vypráví o slávě nebe, o zlatém městě, novém Jeruzalémě. V Epištole Židům 9,23 a 24 je

napsáno, že věci stánku jsou obrazy věcí v nebi.

A kdo je středem nebe? Boží Syn, Pán Ježíš Kristus, v němž jsou soustředěna všechna bohatství a všechna sláva. On je středem Božích myšlenek od věčnosti do věčnosti. Zjistíme to, když zkoumáme Písmo svaté. Proto tomu nemůže být jinak, než že Jeho Osobu budeme vždy znovu vidět – jak v celém zlatém domu, tak i v jeho jednotlivých částech.

Bible je Boží slovo. Bůh inspiroval lidi, to znamená, že jim „vdechl“, co mají napsat. Tak vzniklo Písmo svaté. Na začátku Bible, ve 2. Mojžíšově knize (Exodus), nalézáme popis stánku. Není to suchý soubor údajů, nýbrž mocný, živý obraz, který odráží myšlenky svého Tvůrce. Každý detail má svůj význam. Tento význam můžeme hledat a nalézt jen v Božím slově, neboť Písmo svaté se vykládá samo.

Úkol

Tento dům nemohl být zhotoven podle lidských myšlenek. Byl postaven, protože si to Bůh přál: „*Udělej mi svatyni, abych bydlil uprostřed nich.*“ (2. Mojžíšova 25,8) Bůh sám ukázal Mojžíšovi plán, když s ním byl čtyřicet dní na hoře Sinai (2. Mojžíšova 24,18). Proto je při popisu stavby vždy znovu používán výraz: „*Všechno udělali tak, jak to přikázal Hospodin Mojžíšovi.*“ (2. Mojžíšova 39 a 40) Byla to stavba, kterou by nemohl vymyslet žádný člověk.

Závěsy z bílého plátna obklopovaly nádvoří, ve kterém stál oltář zápalné oběti, umyvadlo a zlatý dům zakrytý příkryvkami. Tady bydlel Bůh. Lidé, kteří žili kolem, byli stejně hříšní jako my. Ale Bůh je láska. Chtěl přebývat mezi lidmi.

Do nádvoří bylo možné vejít jen jednou cestou (prostřední částí přední strany). Abychom přišli k místu Božího přebývání, bylo nutné jít kolem oltáře a umyvadla a projít oponou.

I dnes je jedna cesta, po níž je možné blížít se Bohu. Pán Ježíš Kristus řekl: „Já jsem ta Cesta!“

CELKOVÝ POHLED

Podívejme se na stánek. Z dálky vidíme oplocení z plátěných závěsů, sto loket dlouhé a padesát loket široké; přitom každý závěs visí mezi dvěma silnými sloupy (2. Mojžíšova 27,9.12). Jeden hebrejský loket je asi 50 cm dlouhý. Proto můžeme klidně říci, že ohrazený prostor (nádvoří) je velký padesát krát dvacet pět metrů. Nad ním vyčnívá střecha vlastního domu, který stojí uvnitř oplocení a je deset loket vysoký.

Barva střechy oči nepřitahuje, a když se na to takto díváme, nic zvláštního nevidíme. Ale tak tomu je vždy s Božími věcmi. Ten, kdo dosud k Bohu nepřišel, nerozumí ničemu z Božích věcí a slov. Jsou pro něho bláznovstvím. Tak je to napsáno i v Bibli, v 1. Korintským 1,18 a 23. Lidé na Pánu Ježíši Kristu, Božím Synu, v době, kdy byl na zemi, také nenašli nic zvláštního. Pro ně bylo všechno skryto, a proto bez půvabu. „*Neměl podoby ani krásy. Viděli jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostiví byli... nejopovrženější byl z lidí..., pročž jsme ho za nic nevážili.*“ (Izaiáš 53,2.3)

Každý věřící to zná z vlastní zkušenosti: Dříve mne na Kristu nic nepřitahovalo; ale nyní, když jsem Jej poznal, stává se pro mne stále větším a slavnějším.

Když přijdeme blíže, zapůsobí na nás oplocení. Jeho bílé závěsy, které kontrastují se šedými stany kolem, vzbuzují okamžitě dojem čistoty a svatosti, která je uvnitř. Mají pozoruhodnou výšku: dva a půl metru! Přes ně nemůže žádný člověk nahlížet dovnitř. Bůh se nenechá vidět. Člověk tu není jen tak beze všeho vítán. Vysoké bílé závěsy jakoby říkaly: „Vstup zakázán!“ To je závažné: Normálně je přístup k Bohu každému člověku zakázán.

Jen jeden Člověk byl vnitřně tak bez poskvrny jako tyto závěsy. Byl to Kristus, čistý a dokonalý Člověk. Když se podíváš na tyto závěsy, můžeš říci, že jsi také takový? Je tvůj život bez poskvrny?

Mnoho lidí chce následovat Krista. Zdá se jim to být správné. Ale to první, čemu nás chce Bůh učit tímto domem, ba už tím oplocením, je, že my lidé ze šedých stanů, ze špinavého světa, tvoříme ostrý protiklad k Jeho čistotě. Chce nás vyučit tomu, že nemůžeme jen tak přijít k Němu a postavit se prostě vedle Krista nebo Ho hned následovat. Jeho čistota, Jeho bezhříšnost nám ukazují, jak nečistí jsme uvnitř my.

Všichni jsme poskvrnění, špinaví a hříšní lidé. „*Není spravedlivého ani jednoho... jazyky svými lstivě mluvili... Všichni zhřešili a nemají (nebo: nedosahují) slávy Boží.*“ (Římanům 3,10-23)

A zde musíme začít. Chceš být tak upřímný a uznat svou

vinu a přijít se svým zpusťošeným životem k Bohu takový, jaký jsi? Jestliže ano, **pak** má Bůh pro tebe **přece** otevřený přístup.

Na východní straně je brána, otevřená brána pro hříšníka!

BRÁNA

2. Mojžíšova 27,16

Jaká je to široká a krásná brána. Kvůli našim hříchům by vlastně Bůh měl říci: Všichni zůstanou venku ve věčné noci. Všichni zahynou. Ale tu přichází div Boží milosti: Učinil dveře – pro každého! Je jimi evangelium, radostné poselství. Bůh připravil dveře, a jaké dveře!

1. Dveře jsou **široké** dvacet loket neboli deset metrů. Tak široké nejsou hned tak nějaké dveře. Boží láska připravila takové široké dveře, takže může vejít každý, kdo chce. Bůh tím chce říci: Každý má volný přístup. Bůh je Spasitel, který chce, aby všichni lidé byli spaseni (1. Timoteovi 2,3 a 4). Kdo chce, ten může přijít, říká Zjevení 22,17.
2. Jsou to **krásné** dveře, čtyřbarevné: vyšívané modře, purpurově a šarlatově na bílém podkladu. Barvy dveří, jimiž se vchází, jsou příjemným uvítáním. Mluví o Osobě Pána Ježíše. Ale o tom později.
3. Vstup je **snadný**. Dveře nejsou ze dřeva ani z kovu. Jde o závěs, který je dvacet loket široký a pět loket

vysoký. I dítě může snadno vejít. **Vítáni** jsou všichni, staří i mladí.

4. Jsou jen **jedny** dveře. Pán Ježíš, když byl na této zemi, sám vysvětlil, co tyto dveře znamenají: „**Já jsem dveře**. *Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude.*“ (Jan 10,9) Skrze Něho máme přístup k Otci (Efezským 2,18 a 3,12).

Jen On je Zachránce. Není pravda, co někteří lidé tvrdí, že každý si může najít svou vlastní cestu ke spáse. Ne, je jen **jedna** jediná cesta. 1. epištola Timoteovi 2,5 nám říká, že je **jeden Prostředník mezi Bohem a člověkem, člověk Kristus Ježíš**.

Jen On umožňuje přístup do příbytku Otce.

Zavřené dveře

Bible ale také říká, že jednoho dne budou ty dveře zavřeny. Dveře spasení byly zavřeny také u korábu (1. Mojžíšova 7,16-23). Ti, co zůstali venku, utonuli. Pět bláznivých panen, které chtěly být na svatbě, přišlo pozdě. Dveře byly pro ně zavřeny (Matouš 25,1-10).

Jsou jen dvě možnosti: Být uvnitř nebo venku. Uvnitř jsi zachráněn a jsi provždy a věčně na slavnosti. Venku jsi ztracen a jsi ve věčné noci. To je rozdíl mezi životem a smrtí, mezi věčným světlem a nekonečnou, černou tmou. Buď jsi vešel skrze Pána Ježíše Krista, nebo jsi

venku. Dveře se mohou náhle zavřít, například když zemřeš. Snad nečekaně, a kdo ví, jak brzo? Anebo se může stát něco jiného, a to je také blízko: Pán Ježíš opět přijde! Jestliže v té chvíli nebudeš uvnitř, bude pozdě. Nevstoupíš-li nyní, může být **provždy pozdě**. Pomysli, že budeš stát před zavřenými dveřmi, které se už nikdy neotevřou!

Venku bude nářek a skřípění zubů a sebevýčitky: „Kdybych jen byl vstoupil, když jsem četl tu knížku o Božím domě, kde jsem **vítán!**“

Kde stojíš? Který z následujících dvou výroků popisuje tvoji situaci?

JSEM UVNITŘ **nebo** JSEM VENKU.

Který z těch dvou výroků můžeš škrtnout? Máš odvahu dát na tuto otázku pravdivou odpověď?

Dveře jsou stále ještě otevřené. Kristus stále ještě čeká s otevřenou náručí a říká: „Pojď ke Mně se svými hříchy. **Pojď!**“ (Matouš 11,28; Jan 6,37)

Zlatý dům byl oplocen bílými závěsy.

Vzhledem k Boží čistotě a svatosti by měl být pro provinilého člověka vstup do tohoto domu uzavřen. A přece tu byly široké, krásné dveře, které umožňovaly volný vstup každému, kdo chtěl vejít.

Bůh volá ke všem lidem, že jsou srdečně vítáni!

OLTÁŘ ZÁPALNÉ OBĚTI

Přichází nějaký Izraelita, někdo z lidu. Muž se necítí dobře. Je neklidný. Na provaze vede ovci. Co ho nutí sem jít? Má strach, bojí se Boha. Zhřešil a má výčitky svědomí. Ví o svatém Bohu, jenž přebývá uvnitř ve zlatém domě.

Neměl by utéci od Boha pryč, opačným směrem? Ne, protože před Bohem nelze utéci. Když pomyslí na svatého Boha, chvěje se strachem.

Nádvoří

Muž jde dále – podél celé severní strany – a čistota bílých závěsů mluví k jeho svědomí. Přichází k východní straně. Tam vidí široce otevřené dveře. Už neváhá a vchází dovnitř. Nyní stojí na prostorném nádvoří. Proti němu se pozvedá krásný dům, Boží dům. Jeho výška na člověka působí. Je deset loktů vysoký, tedy pět metrů! Slunce rozpaluje písek na nádvoří. Muž se cítí být postaven do Božího světla. Cítí, že Bůh hledí skrze jeho oděv přímo do jeho srdce a všechno o něm ví.

Kněz mu jde vstříc. „Co je s tebou?“ ptá se kněz. Muž koktá: „Já... jsem zhřešil... a... Bůh... mne musí... potrestat.“ – „Ano,“ říká kněz, „přišel jsi na správné místo. Bůh zřídil toto všechno právě pro hříšníky. Ne pro lidi, kteří se domnívají, že jsou dobří.“

Oltář a oběť

„Pojď klidně se mnou!“ – A pak stojí u prvního předmětu Stánku, u velkého měděného oltáře pro zápalnou oběť. Slovo „oltář“ znamená „místo pro oběť“. Je těžké říci, kolik obětních zvířat bylo na tomto místě zabito a spáleno! Celá Bible ukazuje, jaký je význam oltáře a oběti: mluví o Kristu a Jeho díle smíření na kříži. To je ústřední bod všech Božích myšlenek a jediný základ pro spasení hříšníků.

Oltář a tisíce obětí, které byly přineseny v průběhu věků, nám podávají působivý obraz Kristovy dokonalé oběti a Jeho díla vykoupení, které vykonal na kříži. Od věčnosti do věčnosti je **kříž** Vykupitele středem nebe a země.

Boží plán

Bůh věděl předem, jak to dopadne s Jeho stvořením. Znal plány ďábla, který chce zkazit vše, co je od Boha. Chce zpusťošit nejen stvoření jako celek, ale i každý jednotlivý lidský život a stáhnout ho s sebou do věčné zkázy. Ale už dlouho před tím, už od věčnosti, měl Bůh ve Svém srdci plán, jak zachránit člověka. Jen Bůh mohl myslet na takový plán.

On je svatý Bůh, který nemůže nechat hřích bez trestu. Bůh je **světlo** (1. Jana 1,5). Musí člověka **spravedlivě** soudit a potrestat. Ale kdyby to udělal, jak by se pak mohla ukázat Jeho **láska**? Bůh je **láska** (1. Jana 4,8.16). Bůh tedy

rozvinul Svůj plán: Boží vlastní Syn měl sestoupit na tuto zem a stát se člověkem, aby zemřel na místě provinilých hříšníků...

V celém Starém zákoně ukazoval každý oltář a každé obětní zvíře, které bylo zabito, na Božího milovaného Syna, jak jednou přijde na zem, aby trpěl a zemřel na poputném kříži.

Zemřít na místo...

„Vidím, že jsi přivedl obětní zvíře,“ říká kněz muži s ovečkou. – „Ano, věděl jsem o tom. Musí zvíře skutečně zemřít?“ – „Jistě, neboť bez vylití krve není možné odpuštění.“ (Židům 9,22) – „Ale toto zvíře je nevinné! A mé děti je mají tak rády! Tato ovečka neudělala přece nic zlého!“ – „O to právě jde! Ten, kdo se provinil, nemůže nikdy zaujmout místo jiného provinilce. Tvůj hřích způsobil, že jsi ztratil svůj život. Nyní musíš zemřít buď **ty**, nebo nevinný zástupce!“

„Polož teď svou ruku na hlavu beránka! Tím vyznáš, že ses provinil a že beránek je nevinný. Bůh vidí v tomto jednání tvé ztotožnění se s obětním beránkem. Tvá vina je přenesena na beránka. Když beránek zemře, budeš svobodný, volný a bez viny, jako byl beránek před tím.“

Muž tiše vkládá svou ruku na hlavu beránka. Ještě nějaké přípravy,... nůž... a pak teče krev beránka do písku pouště. Je hrozné dívat se na to. Izraelita ale s úlevou

vzhlíží k nebi. Je mu, jako kdyby z něho spadla velká tíže... Beránek zemřel na jeho místě. „A bude mu odpuštěno,“ ujišťuje 3. Mojžíšova kniha 4,31. – „Ó Bože, děkuji Ti.“

*Ó Jezu, Tys co Beránek
se kříže smrti nezalek
a zmíralš v utrpení.
Ty, jenž jsi hříchu nepoznal,
ses cele Bohu v oběť dal,
hřích nesl, pohanění.
Kdo odsoudí, když Tys nes trest?
Bud' za to dík Ti, Jezu, čest!*

Jak je to s tebou?

Smím se tě zeptat, čtenáři, ať jsi mladý nebo starý: Už ses někdy tímto způsobem přiblížil k Ježíšovu kříži? On, svatý a nevinný, nevýslovně trpěl a zemřel. Toto Kristovo utrpení se dělo v zastoupení. Za koho?

Ne za **všechny** lidi! Tisícům lidí je kříž lhostejný. Žijí si stále tak, jak žijí, ať už v hříchu nebo jako počestní lidé, ale nicméně bez Někoho, kdo za ně zemřel. Potom umírají a jsou na věky zatraceni.

Jiní pohlédli ke kříži, byli okouzleni, dotkli se – ale nikdy nepřišli jako ten Izraelita vědomě sami k Bohu jako hříšníci.

Kristus zemřel za všechny, kteří položili svou ruku na Bo-

žího Beránka. I ty to smíš učinit. Můžeš to učinit se se-pjatýma rukama a Jemu, jenž visel na kříži, potichu říci: Já, já jsem zhřešil, já jsem si zasloužil kříž. Pane Ježíši, Ty jsi zemřel na mém místě. Potom... můžeš pozvednout se-pjaté ruce k nebi a říci: Děkuji Ti, můj Bože a Otče, věřím Ti, důvěřuji dílu Tvého Syna, které vykonal na kříži. A dě-kuji Ti ve jménu Pána Ježíše.

V té chvíli ti Bůh skrze Ježíšovu krev odpustil všechnu tvoji vinu. Jsi volný, na věky svobodný.

Jak velký byl oltář?

Kněz bere beránka a nese ho k oltáři. Teprve nyní si muž prohlíží oltář podrobněji. Jak velký je ten oltář? Pět loket široký a pět loket dlouhý! To není pouhá náhoda.

V Bibli vyjadřuje číslo pět zodpovědnost. Zákon má pro člověka pět přikázání vztahujících se k Bohu a pět vztahujících se k bližnímu (2. Mojžíšova 20). Máme pět prstů na každé ruce a pět na každé noze. Co dělám svýma rukama? Jen dobré věci? Za své konání jsem Bohu zodpovědný. Kam nás nosí naše nohy? Jen tam, kde nás chce Bůh mít? Máme pět smyslů. Sloužili jsme jimi Bohu? Ve všem, v čem jsme vůči Bohu odpovědni, jsme chybili. Provinili jsme se v každém přikázání, každou rukou a každou nohou. Nikdo nesplnil Boží požadavky. Ani jeden člověk. Přestoupili jsme všechna Jeho přikázání, i když to bylo třeba jen v myšlenkách.

Ten, kdo toto přiznává, smí přijít k Božímu oltáři, ke kříži. Zde je Ten, který ve Svém životě na zemi poslouchal všechna přikázání, dokonalý člověk Kristus Ježíš. On jediný mohl vykonat dílo smíření, vydat sebe Bohu v oběť.

Oltář měl čtyři strany. Jsou čtyři roční období (1. Mojžíšova 8,22), čtyři světové strany (Izaiáš 11,12). Čtyři je v Bibli číslem země. Na oponě dveří jsme viděli čtyři barvy a jsou také čtyři Evangelia, která vyprávějí o Spasiteli světa, který přišel na tuto zem pro všechny. On je „výkupné za všechny“, což znamená, že je k dispozici všem (1. Timoteovi 2,6).

Každý, kdo chce, může být zachráněn.

Chceš býti svoboděn, pout hříchu prost?

Nuž, viz mocnou krev, viz mocnou krev!

Chceš býti vítězem, přemáhat zlost?

Nuž, uchop tu přemocnou krev.

Chceš býti bělejší nad padlý sníh?

Nuž, viz mocnou krev, viz mocnou krev!

Ona tě pozbaví všech poskvrn tvých.

Nuž, uchop tu přemocnou krev!

Oltář byl vysoký tři lokty. Víme, že Bůh se zjevil ve třech Osobách: Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. Mají tyto tři Osoby něco společného s oltářem, s dílem smíření? Ano, jistě, neboť celá plnost Božství byla činná, když šlo o spasení lidí:

Otec dal Svého Syna (Jan 3,16);
Syn dal sebe samého (Galatským 2,20);
obětoval se skrze Ducha věčného (t. j. v moci věčného Ducha – Židům 9,14).

V tomto naposledy jmenovaném místě jsou jmenovány všechny tři Osoby v jednom verši: Kristus, **Syn**, se bez poškvrny obětoval Bohu, **Otci**, skrze věčného **Ducha**.

Materiál, z něhož byl oltář: dřevo

Oltář musel být vyroben z dřeva setim, neboli akáciového dřeva. Pocházelo ze stromu, který rostl na poušti, *acacia arabica*.

O Pánu Ježíši je v Izaiáši 53,2 řečeno: „*Nebo před ním (před Bohem) vyrostl jako proutek, a jako kořen z země vyprahlé.*“ (Srovnej též s Izaiášem 11,1.) Toto dřevo je obrazem Jeho člověčenství. Dřevo vyrostlo ze země. O Pánu Ježíši čteme, že se narodil z ženy (Galatským 4,4). V Izaiáši 4,2 je nazván „*plodem země*“.

Jistě, Boží Syn, Ježíš Kristus, je pravý Bůh a věčný život (viz 1. Jana 5,20). Na to nesmíme nikdy zapomenout, neboť tím vždy zůstane. Ale On, jenž **byl a je** věčný Bůh, přišel v nekonečné lásce a milosti na tuto zem a stal se skutečným člověkem. Proč se všemohoucí Stvořitel tak hluboko ponížil? Proto, aby **mohl** trpět a zemřít; tak to je napsáno v Epištole Židům 2. Jako Bůh by nikdy nemohl zemřít, to je nemožné. Proto přijal krev a tělo. Stal se ve

všem podobný bratřím, aby mohl vykonat dílo vykoupení. Musel se stát člověkem, aby mohl za nás podstoupit Boží soud. Byl ukřižován ve slabosti (2. Korintským 13,4). O tom mluví dřevo oltáře.

Měď

Oltář se na slunci blýská: dřevo oltáře je potaženo mědí. Měď je obrazem síly (viz např. Job 40,13), ba ještě více: síly, která může přestát oheň Božího soudu. To je dokázáno ve 4. Mojžíšově 16, kde čteme o jedné vzpouře, při které chtělo 250 mužů neprávem obětovat; všichni tito povstalci byli spáleni ohněm Božího soudu (35. až 39. verš). Ale nyní přichází to pozoruhodné: měděné kadidelnice, které drželi ve svých rukou, byly v témž ohni, ale nebyly spáleny. Těch 250 mužů tu leželo mrtvých – jako by byli zasaženi bleskem. Ale kadidelnice zůstaly nedotknuté. Byla v nich síla, takže mohly být podrobeny ohni Božího soudu, a přesto jej přestály. Mědí těchto kadidelnic byl potažen oltář.

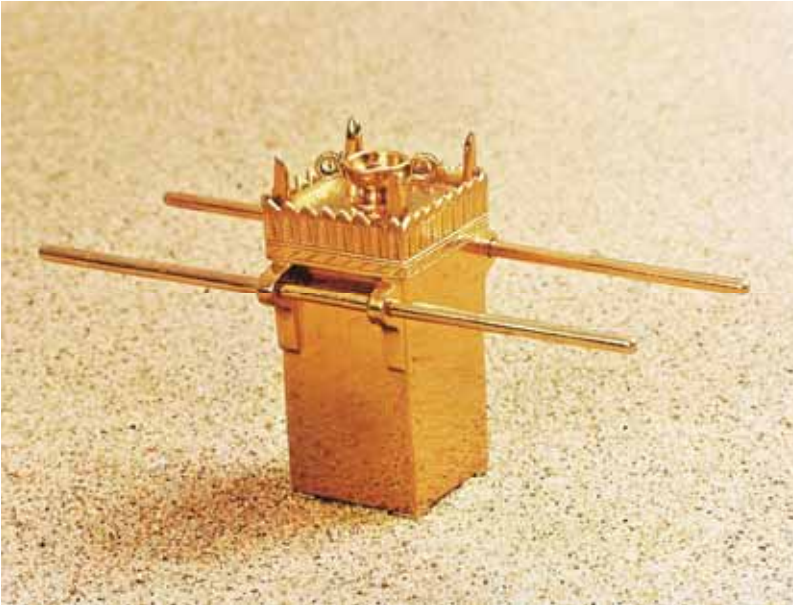
Kdo má dost síly, aby se mohl poddat Božímu soudu? Žádný člověk a žádný anděl, jen ten spravedlivý, svatý Boží Syn.

Velký měděný oltář zápalně oběti stál v nádvoří; byl pět loket široký, pět loket dlouhý a tři lokte vysoký. V tomto oltáři byla uprostřed mříž, na které hořel oheň.

Zamysleme se nad tím, jak intenzivní byl žár ohně, který strávil oběť.

Pán Ježíš byl v ohni Božího hněvu a Boží zkoumající svatosti, když ve třech hodinách tmy visel na kříži.

Zlatý oltář ke kadění nestál na nádvoří, nýbrž ve svatyni. Zde se nepřinášely oběti zvířat, nýbrž vonné kadidlo.

To bylo páleno ve zlaté kadidelnici na oltáři. Tento oltář byl docela malý, jen jeden loket dlouhý a jeden loket široký, ale poměrně vysoký, totiž dva lokte.

Modlitby a velebení věřících vystupují vzhůru jako kadidlo a jsou Bohu příjemné.

Každodenní jitřní a večerní zápalná oběť.

Všechny tyto oběti ukazují na pravého Božího Beránka. Tím, že zemřel na kříži, byl položen základ, na kterém může být hříšník zachráněn. To jediné, co pro své spasení musí člověk udělat, je: obrátit se k Bohu (tj. obrátit se k Němu s vyznáním viny) a věřit v Pána Ježíše Krista, což znamená: důvěřovat dílu, které On vykonal na kříži.

Jaká je to Osoba! Jaký Zachránce! Byl člověkem – na to ukazovalo dřevo. Mohl obstát před soudem – na to ukazovala měď.

Jen On mohl přinést oběť a vykonat velké dílo vykoupení, na které člověk čekal po čtyřicet století. Jeho dílo je dostatečné k tomu, aby přivedlo ztracené lidi k Bohu. Ano, je dostatečné k tomu, aby očistilo a obnovilo celé stvoření.

Před několika lety učinil jeden vědec tento objev: Dřevěné dveře, které byly celé potaženy mědí, odolaly ohni. Objev byl postoupen londýnským hasičům, kteří provedli další testy. Postup obstál ve všech zkouškách a obdržel atest: ohnivzdorný. – To ukazuje, jak je Bible přesná; je daleko před vědou.

Mříž, oheň, rohy oltáře

Na oltáři hoří oheň. V polovině výšky oltáře je upevněna mříž. Na ni bylo kladeno dřevo. Zde hořel oheň, který byl zapálen Bohem samým (3. Mojžíšova 9,24).

Na muže znovu padá strach, když kněz pokládá tuk beránka do ohně. Jaký to žár! „*Bůh náš je oheň spalující,*“ říká Epištola Židům 12,29.

Izraelita hledí s pohnutím do plamenů. Beránek místo něho...

Já jsem zasloužil soud. Ale na kříži visel, vystaven Božimu

soudu, Kristus. Bylo to pro Něho hrozné. Byl učiněn „*hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm*“ (2. Korintským 5,21). Byl v těch třech hodinách hrozné tmy opuštěn Bohem (Matouš 27,46). Zde je na místě tichý dík a velebení.

Když jsme viděli tuto lásku a vykonané dílo, rozumíme také lépe, že pro toho, kdo odmítne Kristův kříž, nemůže být žádná milost; že pro člověka, který nechce tuto oběť přijmout, zůstává už jen trest věčného ohně.

Muž postoupí několik kroků nazpět. Pak vidí pozoruhodný výjev:

Ten velký měděný oltář zápalné oběti..., z něho vystupující plameny..., dým stoupající k nebi..., čtyři rohy na nárožích oltáře... jsou potřené krví,... směřují k nebi,... jako kdyby oltář vztahoval k Bohu ruce,... oltář předkládá Bohu oběť!

Oltář, na němž byla přinesena oběť, je předobrazem Pána Ježíše. Tak jako oltář přinesl oběť Bohu, tak Kristus obětoval Bohu sebe samého. To propůjčilo Jeho oběti cenu: On ji přinesl. Tato obdivuhodná Osoba ji předložila. Tak je třeba rozumět Matouši 23,19: Oltář je více než oběť, neboť oltář posvěcuje oběť. Kristus je všechno: oltář i oběť. On je také knězem, který působí, že oběť vystupuje v plamenech k Bohu: Obětoval sebe samého.

Kříž neznamena jen záchranu pro hříšníka. S křížem je

spojeno ještě něco vyššího a vzácnějšího: zjevuje oddanost Syna Otci.

Boží Syn dal sebe samého za **nás**, ale především dal sebe samého **Bohu**. Bůh nebyl hříchem ctěn, a nyní chtěl Syn Boha poctít. Dobrovolně dal sama sebe, aby Boha oslavil i ve Své smrti. Když Ten potom jako **Bůh** skryl Svou tvář před Ním, jenž byl učiněn hříchem, spočíval současně láskyplný pohled **Otce** na Jeho Synu.

„Proto mne Otec miluje, že já pokládám duši svou (= život),“ říká Pán Ježíš sám v Evangeliu Jana 10,17.

Žádné odpočínutí

Pocit ulehčení stoupá z nitra Izraely. Všechny jeho hříchy jsou odňaty. Může odejít svobodný.

Pak se náhle obrátí na kněze: „Ale co když zítra opět zhřeším? Co potom?“ – „Pak musíš opět přijít s obětním zvířetem, kozou nebo ovečkou nebo párem holubů.“ – „A když zhřeším příští týden zas...“ – „Potom musíš opět přinést oběť! Já tu nikdy nebudu se svou prací hotov. Všiml sis, že tu nikde není židle? Na nádvoří ani v příbytku samém není žádná možnost se posadit nebo si odpočinout. Nemohu si nikdy sednout. Nikdy nejsem hotov, nikdy neodpočívám.“

Vysvětlení k tomu najdeme v Epištole Židům 10,11, kde čteme: „A všeliký zajisté kněz **přistojí**, na každý den službu konaje, a jednostejně často obětuje oběti...“ Proč

nemohl ve stánku, který byl jeho pracovištěm, sedět? Protože žil v době Starého zákona, tedy před křížem. Velké dílo vykoupení ještě nebylo vykonáno.

Proto odpočinek ještě nebyl možný.

Bylo přineseno a zabito nesčetně mnoho obětních zvířat. Jen v 1. Královské 8,63 čteme o 22 000 volech a o 120 000 ovcích, které byly zabity při zasvěcování Šalomounova chrámu. A přece nemohla tato obětní zvířata shladit žádný hřích. Epištola Židům 10,4 říká: „*Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hříchy.*“ Ve Starém zákoně hříchy byly odpuštěny a viděli jsme to právě u toho Izraelity. David ve 32. Žalmu plesá: „*Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož, hřích přikryt jest.*“

Ale to vše bylo:

1. dočasné, neboť když došlo k dalšímu hříchu, musela být opět přinesena oběť,
2. jen s výhledem na pravého obětního Beránka, který měl být jednou zabit na kříži (Římanům 3,25).

Nebyl tu trvalý pokoj; stále znovu musely být přinášeny nové oběti. A výsledek? Čti dále Epištolu Židům 10,11. **Všechny** tyto oběti, které byly **často** obětovány, nemohly **nikdy odejmout hříchy**.

Proto nebylo ve stánku žádné místo k sedění.

Vítězné zvolání

Nyní přichází velký protiklad v Osobě našeho Spasitele a Vykupitele. „*Ale tento...*“, říká Nový zákon. „*Ale Kristus,*“ píše apoštol, „*všed jednou do svatyně, věčné vykoupění nalezl*“ (Židům 9,12), když předtím „*obětoval sebe svého*“ (Židům 9,26). „*Ale tento, jednu oběť obětovav za hříchy, vždycky sedí na pravici Boží*“ (Židům 10,12).

Dříve pozemský kněz	– nyní nebeský Kněz,
dříve oběť zvířete	– nyní Boží Beránek,
dříve mnoho obětí	– nyní jedna Oběť,
dříve se obětovalo často	– nyní jednou,
dříve se stálo	– nyní On sedí,
dříve nikdy hotov	– nyní na věky vykonáno,
dříve nebyl odňat	– nyní posvěceni skrze
žádný hřích	Jeho oběť,
dříve časné odpuštění	– nyní jednou provždy
	(Židům 10,10).

Dokonalý odpočinek

Pán Ježíš sedí. Odpočívá. (Židům 1,3; 4,10)* Na kříži, po třech hodinách hrozného utrpení, zvolal:

„Dokonáno jest!“

* Zde popsany odpočinek Pána Ježíše se vztahuje na vykonané dílo smíření na kříži. V jiném ohledu, jako velký Nejvyšší kněz, je Pán Ježíš činný. Vždy je živ, aby se za nás přimlouval (Židům 7,25) - poznámka vydavatele.

Všechno bylo vykonáno. Nic nezbylo kromě toho, aby člověk k Němu přišel. Přišel jako ztracený hříšník. Přišel s upřímností takový, jaký je. Vložil ruku na oběť. Doznal vinu, vyznal hříchy. To je obrácení. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1. Jana 1,9) Věř v Něho. To znamená: důvěřuj Mu!

A děkuj Mu za dokonalé vykoupení!

*Jen věř Jemu, nechtěj víc pochybovat
a nechtěj si pomoci sám,
když Ježíš jen moc má tě zastupovat;
v Něm konec je všem útrapám.
Slyš, slyš, duše, slyš!
Kdo Ježíše na kříži u víře zří,
té chvíle je uzdravený.*

Víš, kdo ještě odpočívá? Bůh, Otec. Bůh je dokonale uspokojen a odpočívá v díle, které Syn vykonal na kříži. Také ty můžeš odpočívát v téže oběti, v níž odpočívá Bůh.

*Odpočinku místo blahé!
V srdci mém, hle, sladký klid!
Bůh kde v blahu odpočívá,
smím též odpočinek mít.*

Až v nedaleké době budou všichni vykoupení nahoře, nebudou zpívat chválu o sobě. Sami jí nejsou hodni; ale budou zpívat:

*Hoden jest
ten Beránek zabitý
vzíti moc, a bohatství,
i moudrost, i sílu,
i čest, i slávu i požehnání. (Zjevení 5,9-12)*

UMYVADLO 2. Mojžíšova 30,17-21

„Knězi, mohu se zeptat, proč si ten muž tam tak pečlivě myje ruce a nohy?“

„To je také kněz, jak to můžeš poznat podle jeho bílých šatů a vyšívaného pásu. Musí se umýt, aby jako očištěný kněz mohl vejít do svatyně. Tebe se to netýká. Tobě je vstup do svatyně zakázán, neboť ty jsi jen prostý Izraelita. Není to dovoleno ani Levitům, i když jsou služebníky kněží. Smějí pracovat jen na nádvoří a nosit svatyni a její předměty, když jdeme po poušti. Do svatyně mohou vcházet jen kněží, to znamená synové a potomci Arona, nejvyššího kněze. Protože Bůh je svatý a oni se vždy znovu znečišťují, je přísně nařízeno, že se vždy znovu musejí umývat v umyvadle. Jinak by nebyli čistí a nemohli by Bohu sloužit!

Jen kněží

Tak tomu bylo ve Starém zákoně. Pro tohoto Izraelitu nebylo umyvadlo důležité. Nesměl jít dále než k oltáři. Naproti tomu pro kněze bylo umyvadlo velmi důležité.

Denně s ním přicházel do styku.

Také pro tebe, jestliže jsi přijal Kristovu oběť, je potřebné. Neboť ty, kteří ji přijali, Bůh nejenom umyl od jejich hříchů, nýbrž učinil je také kněžími. Ve Zjevení 1,5-6 čteme, že Pán Ježíš miluje ty, kteří Mu patří, a učinil je kněžími Svému Bohu a Otcí. Nyní tu je všeobecné kněžství věřících. Každé Boží dítě je zároveň i knězem. Nový zákon nezná zvláštní kněžskou kastu a také žádné laiky.

Apoštol Petr říká ve své Epištole věřícím: „*I vy... kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí;... jste... královské kněžstvo..., abyste zvěstovali Jeho ctnosti.*“ (1. Petra 2,5.9)

Pochybnosti

Jak to, že tak mnoho pravých křesťanů přece nemá plnou jistotu víry? Poznali, že jsou provinilí a ztraceni. Byli u oltáře, u kříže, a, obrazně řečeno, vložili své ruce na oběť. Měli chvíle nebo období, kdy důvěřovali slovům „*krev Ježíše Krista, Syna Jeho, očišťuje nás od všelikého hříchu*“ (1. Jana 1,7). Možná že také děkovali za spasení. Ano, děkování je důležité, neboť přijetí daru a děkování patří k sobě (viz Koloským 1,12).

Ale najednou kolem nich všechno potemnělo. Ke svému zármutku zpozorovali, že stále ještě hřeší. Zdá se jim, že téměř vše zůstalo při starém. Bylo jejich obrácení opravdové? Do jejich srdce se vkradly pochybnosti.

Jednou vykoupen, provždy spasen

Musí tedy člověk prožít vždy nové obrácení? Musí vždy znovu prosit o smíření skrze krev? Vždy znovu padat a povstávat? Musí stále zůstat v nejistotě? Ne, to jistě není podle Božích myšlenek. Zde jde o nedorozumění následkem nepochopení významu oltáře a umyvadla.

Oltář říká nevěřícímu:

Jsi hříšník.
Kristovým utrpením a smrtí
na kříži je dílo dokonáno.
Jeho krev přináší věčné
smíření každému,
kdo vyzná své hříchy
a věří v Krista. Cena
Kristova díla zůstává
věčně platná.
Dílo nemusí být nikdy
opakováno.

Umyvadlo říká věřícímu:

Jsi Boží dítě.
Ale můžeš se ještě
zašpinit hříchem.
Tato pošpinění musejí
být odstraněna vyznáním.
K tomu je Pán Ježíš naším
Přímluvcem u Otce.
Očišťuje naše nohy
umýváním vodou skrze
Slovo. To potřebujeme
vždy znovu.

Voda očišťuje

Umyvadlo je druhý předmět na cestě do Boží svatyně. Bylo naplněno vodou. Co znamená v Písmu voda? Epištola Efezským 5,26 říká, že Kristus očišťuje Církev omýváním vodou skrze **Slovo**; a u Jana 15,3 čteme: „*Již vy čistíte pro řeč, kterou jsem mluvil vám.*“

Voda zde představuje očištné působení Božího slova na člověka.

Krev a voda

Když Kristus zemřel, probodl jeden z vojáků Jeho bok kopím, a vyšla krev a voda (Jan 19,34). Krev mluví o smíření, voda mluví o očištění (1. Jana 5,6). Krev smíření je na člověka použita při jeho obrácení. Pak přichází stále se opavující očišťování vodou; o tom mluví umyvadlo.

Když jsme poznali smíření, a potom se poddáváme očišťování vodou (Božím slovem), zmizí všechny pochybnosti v našem životě víry.

Díl na Něm a díl s Ním

Lidé v orientu nenosili boty a ponožky, nýbrž jen sandály. Proto se jim nohy rychle zašpinily, zvláště když se v teplém počasí zapotily. Kromě toho byly cesty mnohem prašnější než dnes. K jídlu nebylo dovoleno ulehnout se špinavýma nohama na polštáře, které ležely kolem stolu. Proto bylo zvykem před jídlem umýt hostům nohy (Lukáš 7,36-50).

V poslední noci před ukřižováním, když se učedníci spolu přeli, kdo by z nich byl největší, umyl Pán Ježíš nohy učedníků. Stal se služebníkem všech. To bylo pro Petra příliš, ale Mistr řekl; „*Neumyji-li tebe, nebudeš mítí dílu se Mnou.*“ (Jan 13,8) A o to zde jde: mít díl s Ním.

Umýváním nohou neobdržíme díl **na** Něm. Ten obdržíme u oltáře, u kříže. Prakticky v každodenním životě musíme udržovat díl – obecenství, kontakt – s Ním.

Umývání nohou

Proto se musí věřící stále znovu vracet k umyvadlu, k Božímu slovu. Kdo jde pouští, ušpiní si nohy. Tak i každý věřící je stále pošpiňován zlem, i když si neuvědomuje, že hřeší. Věci, které slyšíme, a hlavně věci, které ve světě vidíme, pošpiňují náš život a poskvřňují nás. I když nedojde k viditelným hříchům, musíme být znovu a znovu očišťováni u umyvadla.

Kdo umývá naše nohy?

I když se nám nechce tomu věřit, je to Pán Ježíš sám. Působí ve věřících skrze vodu, kterou je Boží slovo.

Buď je slyšíme, nebo je sami čteme. Má sílu odkrývat a osvětlit to zlé, které jsme udělali. Písmo svaté je tak čisté a dokonalé, že najednou zjistíme: To nebo ono, co dělám, je zcela špatné!

Tak On působí, abychom se sklonili; přivádí nás k lítosti a k vyznání viny. Jakmile to zlé vyznáme, je nám hned odpuštěno. Pak jsme věřícími, kteří jsou prakticky očištěni.

Toto naše očištění působí Pán Ježíš tím, že je naším Přímluvcem u Otce. V 1. Jana 2,1 a 2 je nejprve řečeno:

„Synáčkové moji, toto vám píši, abyste nehřešili.“ To očekává Otec od Svých dětí. Ale ví, že to v praxi vypadá někdy jinak. Proto hned následuje: *„Pakli by kdo zhřešil,“* (není jeho situace beznadějná, neboť) – *„přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“*

Kdy vyznat?

Několik přátel spolu hovořilo o umývání nohou. První řekl: „Mám zvyk, že se vždy v sobotu večer zamyslím nad tím, co v minulých dnech nebylo dobré. Vyznám to Bohu a mohu začít neděli se šťastným srdcem.“ Druhý jedná jinak: „Já to nedělám v sobotu večer, nýbrž každý den před spaním.“ A třetí má zvyk: „Pokaždé, když něco řeknu nebo udělám, co je zlé, a zpozoruji to, vyznám to ihned anebo alespoň tak rychle, jak to je možné. A když ve mně vyvstane zlá myšlenka, odsoudím ji a vyženu ze svého srdce.“

Kdo z těchto tří jedná nejvíce podle vůle Mistra a zároveň ke svému vlastnímu prospěchu?

Dítě

Když dítě neposlouchá své rodiče, zůstává přesto jejich dítětem. Narozením se stalo jejich dítětem, a to nemůže být změněno nebo zrušeno. Ale dítě, které bylo nehodné, nemůže být radostné a těšit se z blízkého vztahu ke svému otci – je tu odstup.

Mezi oltářem zápalné oběti a svatyní stálo umyvadlo naplněné vodou.

Zde si museli knězi umývat ruce a nohy, dříve než vešli do svatyně, neboť denním zaměstnáním a chůzí v písku pouště se stále znovu znečišťovali. Aby mohli zůstat v Boží službě, museli se očišťovat u umyvadla.

Tak je tomu nyní s každým věřícím. Ten, kdo poklekl u kříže, je Božím dítětem, je knězem. Ale pokaždé, když se znečistí, musí přijít s vyznáním k Bohu. Tak je vždy znovu očištěn.

Tak tomu je s věřícím, který zhřešil. Zůstává sice Božím dítětem, ale byl neposlušný, není radostný, nemá smělost k modlitbě, nemá obecenství s Otcem. Aby došlo k nápravě, musí svůj hřích vyznat, vyslovit ho před Otcem. K Bohu by neměl přijít jako ztracený hříšník, nýbrž jako dítě ke svému otci.

To je význam umyvadla. Má tedy velký význam pro život křesťana. Napomíná jej, aby chodil opatrně, aby nezarmucoval svého Spasitele a svého Otce. Ale kdykoli upadne a z milosti smí povstat, zakouší pokoj a obnovené obecenství se svým Vykupitelem, a to je něco, co slovy nelze popsat.

Služebník až na věky

Bratře, sestro, neodtahuj své nohy! Dovol Mu, aby je umyl. Jdi do svého pokoje, kde s Ním můžeš být sám k napravení obecenství s Ním! Je zarmoucen, když to neučiníš. Raduje se, když to činiš. Neboť – řečeno se ctí bázni – On není šťastný, když nejsi docela blízko Něho. Otevři Mu cele své srdce! Dovol Mu, aby z něho odstranil vše, co brání tvému pokoji! Pak do tvého života přijde více síly, více požehnání a více ovoce pro Něho!

Jak nepředstavitelně velká je láska Spasitele! Umyvání nohou není zrovna příjemná práce. A přesto ji vždy znovu koná. Na zemi byl Služebníkem všech. A stále ještě je naším Služebníkem. Prosí za nás, žije pro nás. Umyvání našich nohou jednou přestane. To až budeme u Něho

v dokonalosti. Ale i potom bude ve službě pokračovat. I v nebi bude těm Svým sloužit (Lukáš 12,37).

Velikost

Ohledně umyvadla nejsou udány žádné rozměry. Pochází to odtud, že milost, která očisťuje křesťana na jeho pouti, je nezměrně velká? Žel, že se věřící dopouštějí tak mnoha odchylek a hříchů, že si je ani neuvědomují. Ale Bůh je vždy znovu připraven odejmout zlo, když jsme je vyznali, a opět nás napravit. Jeho láska je bezmezná.

Zrcadla žen

Odkud byla měď pro umyvadlo? Ve 2. Mojžíšově 38,8 čteme, že umyvadlo bylo zhotoveno ze zrcadel žen. Darovaly svá zrcadla na Boží dílo. Tehdy ještě nebylo vyráběno sklo a zrcadla byla z vyleštěné mědi. K čemu sloužila tato zrcadla nejprve? Ženy se v nich prohlížely, možná i obdivovaly. Ale to, co sloužilo jejich marnivosti, bylo nyní použito k lepšímu účelu: darovaly zrcadla Bohu a On je dal roztavit a udělat z nich cenný předmět pro Svůj dům. Vlastně z nich bylo vyhotoveno opět zrcadlo, ale to sloužilo k sebeodsuzování a k tomu, aby pochybení mohla být lépe viděna; neboť v Božím slovu, jehož obrazem je voda, můžeme zkoušet sami sebe a vidět v něm svůj obraz. Chyby, které takto odhalíme, mohou být odstraněny a my očištěni.

Ženy daly svá měděná zrcadla pro Boží dům. Darovali

jsme i my už něco Bohu? Bůh nám dal dary a hřivny. Ponecháváme si je pro sebe samotné? Nebo je dáváme k službě Jemu? Když to učiníme, udělá z toho něco krásného. To, co Mu dáš, přetvoří, zušlechtí a použije ke Své chvále a ke Své cti!

MODELY

Už mnoho kutilů se pokusilo postavit model Stánku ve zmenšeném měřítku, a to podle podrobného popisu všech materiálů, předmětů a měř ve 2. Mojžíšově 25 až 40. Model, jehož fotografie vidíš v této knížce, byl postaven ve Švýcarsku odborníky z různých oborů v měřítku 1:25 podle pokynu Paula F. Kieneho. V muzeu Bible v Amsterdamu stojí velký model (1:7), který byl svého času postaven bohobojným Ds. Schoutenem. U obou modelů bylo použito pravé zlato a pravé stříbro.

Při srovnání některých modelů vidíme malé rozdíly. Například nikdo přesně neví, jaký tvar mělo umyvadlo, a nikdo nezná přesné postavení andělů na slitovnici. To je proto, že máme sice popis, ale nemáme výkres. Mojžíšův výkres nepotřeboval: Bůh mu na hoře všechno ukázal (2. Mojžíšova 24).

Pro nás Bůh vypustil vše, co není důležité pro duchovní význam, a dal vše, co považoval pro nás za potřebné, abychom mohli poznat Jeho myšlenky o Jeho domě.

Čtyři koberce nebo přikrývky stánku ležely na sobě. Zde jsou částečně odhrnuty, abychom mohli každou přikrývku vidět. Jejich barvy mají symbolický význam, který můžeme nalézt v Bibli a který je tam vysvětlen. Mluví o Kristově slávě.

Z čeho je ten dům vlastně postaven? Ze dřeva, z velkých desek. Každá deska je deset loket vysoká (tedy pět metrů) a jeden a půl lokte široká. Celkem jich je čtyřicet osm. Jsou, stejně jako oltář, ze dřeva setim, neboli akáciového dřeva. Stejně jako u oltáře, mluví i zde dřevo, které vyrostlo ze země, o skutečnosti, že Pán Ježíš byl skutečně člověk, který se narodil na zemi.

Zlato

Ale desky byly potaženy zlatem. Bylo na to potřeba velmi mnoho zlata. Boží péčí je Izraelité obdrželi spolu s jinými poklady, když opouštěli Egypt (2. Mojžíšova 12,35.36). Jaká to musela být nádhera a lesk ve svatyni: vše, co se tam lesklo, bylo čisté zlato!

Zlato, nejušlechtlejší materiál, nalézáme v celé Bibli, počínaje 1. Mojžíšovou 2 v zahradě Eden. Zlato bylo žádané za všech dob. I u popisu nového Jeruzaléma ve Zjevení 21 nalézáme hojnost zlata. Toto město má Boží slávu, je z čistého zlata; i ulice jsou čisté zlato. Zlato mluví o nebi, o Boží slávě.

Dřevo desek představuje Kristovo skutečné člověčenství – zlato Jeho božskou slávu. Tak chodil na zemi: Bůh a člověk v jedné Osobě. Bůh zjevený v těle (1. Timoteovi 3,16). Lidé viděli především Jeho člověčenství; jen nemnozí objevili zlato, Jeho Božství. U Otce tomu bylo

naopak: právě tak jako u desek tohoto domu viděl nejprve zlato. Božství Svého Syna. Ale Otec viděl i to, co bylo skryto hlouběji: to, že byl také skutečný člověk.

Křesťan je také takovou deskou ze dřeva. Na zemi je člověkem, ale je „obložen zlatem“. Je to sice velký div, ale Bible říká, že každý věřící, každé Boží dítě, je oblečeno Boží spravedlností (2. Korintským 5,21). Tak jako ztracený syn v Lukáši 15 obdržel od otce ty nejlepší šaty, může každý věřící říci: *„Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; neboť mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne.“* (Izaiáš 61,10)

Tak jako zlato pokrývalo desky, je věřící „člověk v Kristu“, a tedy oblečen nebeskou slávou (2. Korintským 12,2).

Bůh přebýval v Kristu

Ve dnech izraelského lidu tvořily tyto zlatem potažené desky stěny stánku. Zde bylo místo, kde Bůh přebýval. Později přišel na zem Boží Syn. Pak přebýval Bůh v Něm, v Pánu Ježíši. „Bylo zalíbením celé plnosti (Božství) v Něm přebývat.“ (Koloským 1,19 – přel.)

Bůh bydlí v každém věřícím

Kristus byl vzat do nebe, a nyní je každý věřící domem, chrámem, ve kterém bydlí Duch Svátý. *„Zdali nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás, kterého máte*

od Boha?“ (1. Korintským 6,19)

Bůh bydlí v Církvi

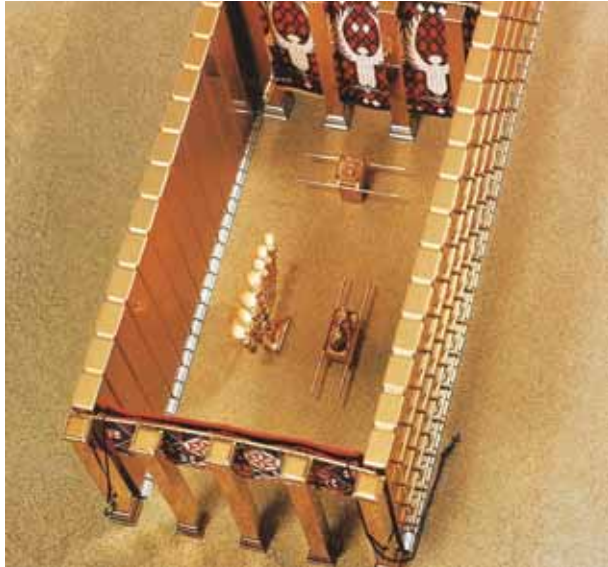
Všechny desky stály jedna vedle druhé, a tak tvořily Boží dům na zemi. Také v naší době tu je Boží příbytek. Božím úmyslem je, aby všichni věřící nyní tvořili dohromady dům, ve kterém Bůh bydlí. Bůh už nepřebývá ve hmotném domě ze zlata nebo v kamenném chrámu jako za dnů Šalomouna.

Božím domem je Církev živého Boha, tak jak to je napsáno v 1. Timoteovi 3,15. A Epištola Efezským 2,22 učí, že věřící jsou vzděláváni v příbytek Boží v Duchu. Jak jasně to je řečeno! „*Kterýžto dům my jsme.*“ To je napsáno v Epištole Židům 3,6. Všichni věřící dnes tvoří Boží dům, právě tak jako novozákonní věřící ho tvořili tehdy.

Všechny skutečné Boží děti tvoří společně Kristovu Církev (Shromáždění). Jsou, jak to Petr říká ve druhé kapi-tole své 1. epištoly, jako živé kameny vzdělávání v duchovní dům, svaté kněžstvo.

Tuto pravdu lze stále ještě uskutečňovat

Je škoda, že věřící už nestojí, tak jako ty desky, viditelně bok po boku, a že mezi křesťany vládou roztržky a rozdělení. Krátce po vzniku Církve byla jednota ještě viditelná. Korintským je řečeno: „*Vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich.*“ (2. Kor. 6,16)

Když bychom odejmuli přikrytí, viděli bychom do svatyně. Stěny, deset loket vysoké, jsou potaženy zlatem. Vpředu vidíme oponu ke svatyni, pak zlatý svícen, který šíří světlo. Vpravo stojí stůl s chleby, vzadu zlatý oltář ke kadění a za ním visí opona svatyně svatých s výšivkou cherubínů. Za touto oponou se nacházela truhla smlouvy, kde přebýval Bůh. Ve svatyni vykonávali svou službu kněží. Do svatyně svatých nesměl vkročit nikdo kromě nejvyššího kněze, a to jednou v roce v den smíření. V naší době je tomu zcela jinak. Když Pán Ježíš zemřel, opona se roztrhla a cesta k Bohu je volná!

Přesto je možné cítit v srdci jednotu všech pravých věřících, jednotu všech skutečných Božích dětí. Přesto je možné shromažďovat se na základě této jednoty. Lze ji prožívat a zakoušet i dnes. Cožpak Ten, který stanovil každou podrobnost v pozemské bohoslužbě Izraele, by nechal v naší době Svě děti bez směrnic pro bohoslužbu? Zcela jistě je dává! A kde? – Kde jinde než ve Svém Slově?

Když se podle Božího slova oddělíme od nevěřících (2. Korintským 6,17) a připojíme se k těm, kteří vzývají Pána z čistého srdce (2. Timoteovi 2,19-22), smíme se shromažďovat ke jménu Pána Ježíše. Shromažďovat se v nebo k Jeho jménu znamená shromažďovat se kolem Něho samého. Pán Ježíš je potom středem. On vede. On má autoritu. Jen On potom vše určuje. Všichni, kteří se takto shromáždí, mají zaslíbení z Matouše 18,20, že On je v jejich středu.

Stály desky odděleně jedna od druhé?

2. Mojžíšova 26,26-29

Jistě nikoli. Tak jako jsou spolu pevně spojeny dužiny sudu obručemi, tak byly desky drženy u sebe čtyřmi tyčemi provlečenými zlatými kroužky.

Na počátku, když Církev právě povstala (Skutky ap. 2), čteme také o čtyřech věcech, které věřící spojovaly. Ve 42. verši je napsáno, že setrvali

v učení apoštolů,
v obecenství,
v lámání chleba
a na modlitbách.

Kromě toho tam byla tyč, kterou nebylo vidět zvenku; probíhala středem všech desek. Připomíná lásku, která je „*svazek dokonalosti*“ (Koloským 3,14).

Základ

2. Mojžíšova 26,19-25

Základ zlatého domu musel být velmi pevný, neboť dům stál jen tak na písku pouště! Nedůležitější věcí při stavbě domu je základ. Musí být pevný a stabilní.

Božský Architekt stanovil, že základ Jeho domu má být ze stříbrných bloků. Každý blok vážil asi čtyřicet kilogramů. Pod každou deskou byly dva stříbrné bloky. Každá deska měla dole dva čepy. V každém stříbrném bloku byl otvor. Každý čep spočíval v otvoru stříbrného základu. Jaký to byl vzácný základ!

Stříbro

2. Mojžíšova 30,11-16 a 38,25-28

Odkud pocházelo všechno to stříbro? Bůh řekl Mojžíšovi, aby sečetl lid. všechny muže ve věku od 20 do 50 let. Ten, kdo byl sečten, musel dát výplatu: byla nazvána penězi nebo stříbrem smíření. Cena smíření byla pro každého stejná, ať byl bohatý nebo chudý: půl šekelu stříbra. Tak to zůstalo až do našich dnů. Člověk může být započten

k Božímu lidu, k Církvi Ježíše Krista, jen tehdy, když za něho byla zaplácena cena smíření.

Ze stříbra byly vyrobeny podstavce stánku. Každá ze 48 desek stála na dvou podstavcích. Celý Boží dům i každá jednotlivá deska spočívaly tímto způsobem na ceně stříbra smíření, která byla zaplácena.

Stříbro je v Bibli užíváno téměř všude jako prostředek, jímž se něco platí. Abraham koupil za čtyři sta stříbrných pole. Za dvacet stříbrných byl prodán mládenec Josef; Jidáš prodal svého Mistra za třicet stříbrných. Některé jazyky, jako hebrejšтина a francouzština, mají pro stříbro a peníze totéž slovo. V Bibli je stříbro použito obrazně jako **cena**, kterou Kristus zaplatil za smíření. Byla to Jeho drahá krev. Jaká to je vysoká cena!

Tak může Boží dům stát pevně také v naší době, založen na penězích vykoupení, na vysoké ceně, kterou zaplatil náš Vykupitel za smíření.

Takové myšlenky mohly vyvstat jen v Božím srdci a Bůh je uložil do tohoto obdivuhodného zlatého domu. Nejsme vykoupeni stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako Beránka bez vady a bez poskvrny; tak to říká 1. Petra 1,18 a 19.

Když byla celá budova se svými vzácnými předměty podle Bohem daného plánu zhotovena, přišla Boží sláva a přebývala ve zlatém domě. Boží přítomnost byla viditelná v oblakovém sloupu, který spočíval na svatyni, nad místem, kde stála truhla smlouvy. Zmocňuje se nás tu hluboký dojem o Boží slávě, která vyžadovala soud hříšníka. Ale podívej se potom na oheň na oltáři! Bůh vykonal ten soud na Beránkovi, kterého sám opatřil: na Svém milovaném Synu. Tím je nyní cesta k Bohu otevřena pro každého, kdo chce přijít. Mimo Něj ale není život, nýbrž jen věčné zatracení. U Něho, v Jeho domě je to nekonečně krásné. Každý je srdečně zván.

OBLAKOVÝ SLOUP

Na stánku **spočíval oblak**, přesně nad místem, kde stála truhla smlouvy. To byl oblakový sloup, který vyznačoval Boží přítomnost a byl ukazatelem cesty Božímu lidu (2. Mojžíšova 40,36-38). Když se oblak ze stánku zvedl, musela být budova podle předpisů ze 4. Mojžíšovy 4 složena. Všechen lid se seřadil a připravil se na odchod. Pak šli kupředu. Kam? Tím směrem, který Bůh udával skrze oblak. Bůh byl jejich Vůdce. Jak daleko měli jít? Dokud se oblak nezastavil. Pak muselo být vše znovu postaveno a oblak se opět usadil na příbytku. Ve 4. Mojžíšově 9,15-23 je to poutavě popsáno (viz též kapitolu 10,33-36).

A my? My nemáme tento oblakový sloup. A přece máme dobrého Vůdce, dokud jsme v tomto světě, který je pro křesťana poustí. Není to viditelný oblak, nýbrž Duch Svátý, který v nás přebývá. Každý, kdo **přišel** se svými hříchy k Bohu a **věří** v Pána Ježíše Krista, má tohoto božského Hosta, který v něm přebývá (Efezským 1,13 a 1. Korintským 6,19).

Duch Svátý vede věřící, když se skloní v závislé modlitbě. Ten, kdo řekne: „Neznám cestu, po které mám jít. Pane, veď mne, buď Ty mým Vůdcem,“ ten bude bezpečně veden a ostříhán před chybnými kroky. *„Já tobě k srozmění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys chodili měli; dám radu, oči své na tě obrátě,“* říká Žalm 32,8.

ČTYŘI BARVY

Opony stánku byly utkány a vyšity čtyřmi barvami: bílou, modrou, purpurem a šarlatem.

Podívejme se na tyto barvy blíže a pokusme se zjistit, co o nich říká Písmo. Zjistíme – a jinak to ani nemůže být –, že nám říkají mnoho o Pánu Ježíši. On má mnoho sláv a stánek představuje Jeho krásu z mnoha stran. Bůh Otec Jej zná dokonale (Matouš 11,27). A Otcovou radostí je, když může ukázat Svým dětem něco z bohatství, která jsou skryta v Jeho milovaném Synu.

Ve čtyřech Evangelích je Pán Ježíš popsán ze čtyř různých charakteristických stran. Tyto čtyři stránky najdeme v barvách stánku.

Bílé plátno

První barva je bílá. Bílé plátno mluví o čistotě a spravedlnosti.

Mysleme na velký bílý trůn ve Zjevení 20 nebo na čistý bílý kment, spravedlnosti svatých ve Zjevení 19,8! Zde u závěsů ukazuje bílá barva na Kristovu čistotu. V plátně vidíme Jeho čistý a dokonalý život ve stálé službě Bohu a lidem. Byl dokonalým člověkem a věrným Služebníkem. Takto je představen zvláště v **Markově** Evangeliu.

Modř

Není těžké porozumět významu modré barvy. Podívej se prostě vzhůru k nebi! Kristus je nazván Pánem z nebe (1. Korintským 15,47), Pánem slávy (1. Korintským 2,8). I když chodil zde po zemi, byl Tím, který přišel z nebe (Jan 3,31), a Tím, který je v nebi (Jan 3,13).

Stal se člověkem, ale zůstal Božím Synem, Bohem Synem. Ježíš Kristus je „pravý Bůh a život věčný“ (1. Jana 5,20). Jako Boha Syna Jej poznáváme v **Janově** Evangeliu.

Purpur

Purpur byl velice drahý materiál, který nosili jen králové a bohatí lidé. Je nápadné, že s červeným purpurem se v Písmu setkáváme jen mimo území Izraele, a to především na dvorech velkých světových říší.*

Purpur představuje univerzální, celosvětové bohatství. Stojí ve spojení se slávou Pána Ježíše jako Syna člověka, tak jak je viděn v Žalmu 8, kde je **vše** poddáno pod Jeho nohy. Tak je představen v Evangeliu **Lukáše**: Syn člověka, ale i v utrpení a smrti Pán pánů a Král králů.

* V *Knize Soudců* 8,26 nosili madiánští králové purpurové pláště. Další země, které nalézáme ve spojení s purpurem, jsou: Tyrus (2. Paralipomenon 2,13 a 14); Persie (Ester 1,6 a 8,15) – Elisa, tj. Javan neboli Řecko (Ezechiel 27,7 a 1. Paralipomenon 1,7), Sýrie (Ezechiel 27,16), Babylon (Daniel 5,29). Všechny tyto země tvoří široký kruh kolem Izraele.

Šarlat

V protikladu k purpuru se šarlat (nebo karmín) v Písmu vyskytuje pouze ve spojení s Izraelem. Je rovněž cenný.*

Tuto velikost a královskou slávu bude Kristus vlastnit jako Izraelský Král. Jen v Matouši 27,28 Jej vidíme v šarlatově rudém plášti. Jeho kralování nad Izraelem je velkým tématem Evangelia podle **Matouše**.

A co je ještě pozoruhodné: pro výrobu modré, purpurové i šarlatové barvy bylo nutno zabít mnoho tisíc šneků a červů. V barvách tkví tedy také poukázání na smrt obětních zvířat.

TŘI VCHODY

Brána v oplocení byla prvním vchodem. Touto oponou se přicházelo do nádvoří.

Druhý vchod se uzavíral oponou svatyně. Tudy směli vcházet pouze kněží, když vykonávali službu.

Třetím vchodem byla opona, která uzavírala svatyni svatých. Ani knězi nebylo dovoleno tam vstoupit. Tam směl vejít jen nejvyšší kněz, a to jen jednou v roce: ve velký

* V 1. Mojžíšově 38 jde o Judovy syny, v Jozue 2,18 a 21 o začlenění Ráb do pokolení Juda. Jeremiáš 4,13 a 27 uvádí karmín ve spojení s „celou zemí“. Ve 3. Mojžíšově 14,4 a 4. Mojžíšově 19,6 je použit symbolicky pro pozemskou slávu.

den smíření.

Všechny tři vstupní závěsy byly utkány z nám známých barev. Jen na třetím, na oponě svatyně svatých, bylo vidět ještě cherubíny. Tím mělo být naznačeno, že tyto vznešené bytosti ustavičně střeží Boží svatost.

Za touto oponou stála truhla smlouvy, kde přebýval Bůh. První opona, u vchodu do nádvoří, byla 20 loket široká a 5 loket vysoká. Opony svatyně byly 10 loket široké a 10 loket vysoké. První opona byla zvláště široká, ty druhé byly užší a zároveň vyšší. Podívejme se, zda i to má nějaký význam.

Vstup volný

U prvních dveří zve Bůh hříšníky, a naštěstí mnozí vejdou. Přicházejí k oltáři a tam, u Vykupitelova kříže, jsou spaseni. Stávají se vykoupenými hříšníky, kteří jsou pro věčnost šťastní.

A jak jsme viděli, když jsme mluvili o umyvadle, jsou nyní kněžími. V nynější době, době Nového zákona, smějí jít dále, až do nebeské svatyně.

Ale žel, mnozí nejdou dále než k oltáři! Zdá se jim tato opona příliš úzká, příliš vysoká, příliš posvátná? Neodvažují se vstoupit? Směli by jít dále a ještě více se těšit, ale nečiní to. Je to škoda! Měli by jít krok za krokem dále do zlatého domu.

Copak nemusíme čekat se vstupem do nebe, až budeme z této země odvoláni? Pokud jde o naše tělo, ano, ale každý křesťan má tu velkou výsadu, že už **ny**ní smí jako kněz vstupovat do Boží přítomnosti, aby obětoval oběti chvály a velebení.

Ano, dokonce smí činit to, co bylo kněžím dříve zakázáno: smí projít poslední, třetí oponou a vstoupit do svatyně svatých, do vnitřní svatyně, bezprostředně k Božímu trůnu.

Když Spasitel zemřel na kříži, roztrhla se opona chrámu. Byla to opona do svatyně svatých. A učinil to Bůh. Nebylo to lidské dílo, neboť opona se roztrhla od **shora dolů**. Kristova smrt otevřela přístup k Boží slávě.

Máme plnou svobodu vcházet do svatyně – roztrženou oponou... (Židům 10,19 a 20) – Je to **tvá** výsada, bratře a sestro v Kristu! Chtějme jí směle využívat!

Opona roztržena — otevřeno nebe,
nám života i slávy teď se dostává
a kletba, již jsme zasloužili, stihla Tebe,
jest velká, Jezu, láska Tvá!

ZAKRYTÍ STÁNKU

Desky stěn stánku a sloupy, na kterých byly upevněny opony, můžeme nazývat kostrou budovy. Nad ní byly rozprostřeny čtyři velké příkrývky, které tvořily střechu.

Chránily zlatý dům a zajišťovaly jej proti větru a nepřízní počasí.

Ten, kdo stál ve svatyni nebo ve svatyni svatých a podíval se nahoru, byl naplněn obdivem. Bylo to, jako kdyby hleděl přímo do nebe, neboť spatřil nádhernou, velkou čtyřbarevnou příkrývku s cherubíny, kteří jako by mu chtěli říci: Zde bydlí ten Svátý! Viděl tu nejspodnější ze čtyř příkrývek, které pokrývaly celek. Byla velká 40 krát 28 loktů. Na ní ležela druhá příkrývka, která byla vyhotovena z kozích srstí. Měla rozměr 44 krát 30 loktů, a byla tedy větší než ta nejspodnější. Byla nazvána „stanem příbytku“.

Stan tvořil ochranu pro nejspodnější, nádhernou příkrývku a současně sloužil jako ochrana, oddělující celou budovu od okolí. Přikrytí, zvláště toto druhé, obrazně představují oddělení. To znamená, že Boží dům (a tím jsou nyní věřící) je postaven stranou nebo oddělen od světa a od všeho, co nepatří do Boží přítomnosti.

Dbejme na to, že oddělení neznamena přísnost vůči nevěřícím, nýbrž vůči sobě samým, abychom se oddělili od zla. Dokonale to činil Kristus, když byl na zemi.

Na červeno barvené kůže skopců tvořily třetí přikrytí. Skopec byl zabíjen mezi jiným při posvěcování kněze ke službě pro Boha (2. Mojžíšova 29,15-35 a 3. Mojžíšova 8,2). Toto obětní zvíře znázorňuje dokonalou oddanost Syna Otci. Poslušnost až ke smrti na kříži! (Filipským 2,8) To, že byly barvené na červeno, zdůrazňuje myšlenku na

Jeho smrt a na vylití Jeho krve.

Vnější příkrývka byla z jezevčích kůží. Ty nevypadají z vnějšku přitažlivě. Neobrácený člověk neumí Krista ocenit. Ale ten, kdo Jej poznal, ví, že je v bezpečí a pod Jeho ochranou. Toto přikrytí vzdorovalo všem vlivům z vnějšku. Tak i Kristus byl ten Neproměnný, hřích se Ho nemohl dotknout.

Vzdoroval každému pokušení a všemu protivenství. Pod Jeho ochranou jsme bezpečni a jsme udržováni v obecnství s Ním.

HLEDAJÍ SE SPOLUPRACOVNÍCI!

2. Mojžíšova 31,1-11

Jakou zručnost a jaké znalosti vyžadovalo vyhotovení této stavby! Zpracování dřeva, slévačství, umělecké kovářství...

Dva muži, které Bůh k tomuto dílu povolal a kteří práce vedli, byli Bezeleel (jeho jméno znamená: pod Božím stínem) a Aholiab (jeho jméno znamená: mým stanem je Otec). V Písmu často vyjadřuje jméno osoby její vlastnosti. Smíme mít za to, že jména Bezeleel a Aholiaba naznačují, že tito dva muži žili v úzkém obecnství s Bohem.

O Bezeleelovi čteme: „A naplnil jsem ho duchem Božím.“ (2. Mojžíšova 31,3) Nepomáhal mu jen Aholiab, nýbrž – „v srdci každého vtipného složil jsem moudrost, aby spravili vše, což jsem přikázal tobě“ (6. verš).

Tak je tomu i dnes. Každý se může nechat naplnit Božím Duchem (Efezským 5,18) a nechat si dát moudrost (Jakuba 1,5), aby tak mohl pomáhat při stavbě Božího domu na zemi (1. Korintským 3,10-15 a 1. Petra 2,5).

Každý Izraelita mohl přinášet stavební materiál a dary, mohl něčím přispět ke stavbě (2. Mojžíšova 25,1-9 a 35,20-24). My smíme dělat ještě více: můžeme Mu dávat nejen ze svého majetku, nýbrž můžeme Mu dát samy sebe, celý svůj život. A to ne z donucení, nýbrž dobrovolně. On je toho hoden. A navíc: To, co si ponecháme pro sebe, brzy musíme opustit – ztratíme to. Ale to, co dáme Jemu, je zisk a zůstane naším na věky.

Ženy

Kdo tkal a vyšival? To musela být veliká práce! Tuto velkou práci konaly ženy. Žena nesměla konat práci kněze ve Stánku, ba ani levítské služby. Ale pro její citlivé prsty měl Bůh zvláštní úkol: starat se o přikrytí a vnějšek Jeho příbytku.

I dnes má věřící žena náročný úkol, že je odpovědná za oděv a celý zevněšek Božího lidu, v jehož středu Bůh přebývá. Nemá se starat jen o svůj vlastní vzhled, ale o

celou rodinu. Začíná to u dětí. Učí je už při oblékání skromnosti? Vychovává je oděvem k pocitu studu? Především vliv matky rozhoduje, jak se později děti budou oblékat a jak budou vypadat. A nakonec určuje většinou také matka, jak vypadá otec. Určuje, zda se celá rodina obléká podle Božích myšlenek. Jak veliký je to úkol pro ženu, aby s láskou stále vyšívala „oděv“, zevnějšek Božího příbytku, Církve!

Tak jako ženy z Izraele tkaly koberce, které představovaly Kristovu slávu, může sestra v Kristu svým chozením, jednáním, slovy a vlivem, který z ní vychází, ukazovat trochu, čím je pro ni Pán Ježíš.

SVATYNĚ

Které předměty byly ve svatyni? Svícen, stůl chlebu předložený a oltář ke kadění.

Svícen

2. Mojžíšova 25,31-40

Co vidíme jako první věc ve svatyni? Světlo, svícen. Bůh je světlo. Kristus byl světlo světa (Jan 9,5). Svícen byl z čistého zlata. Nebyl jen tak odlit, nýbrž byl vytepán kladivem z jednoho centnéře zlata. Čisté zlato bylo opakovaně jen tepáno, tepáno, tepáno. Ten, jenž byl to pravé světlo, musel trpět, byl tepán, dokonce tvrdými údery Božího soudu.

Sloupec svícnu tvořil celek se svými šesti rameny. Sedm olejových lamp, které na něm stály, vydávalo ve tmě světlo. Lampsy byly naplněny olivovým olejem, který je obrazem Ducha Svatého (Zachariáš 4,1-6). Tak je tomu s věřícími, kteří jsou úzce spojeni s Kristem. Mohou šířit světlo, ale jen skrze Ducha Svatého.

O každou lampičku se pečovalo zvlášť. Zuhelnatělé kousky knotu nevydávaly světlo, proto je kněz musel odstranit. Věřící, jehož život je zanesen „nečistotou“, světlo nešíří. K udržení jasného světla se používaly nůžky na knot; a i ty nůžky byly ze zlata. Byla to práce, která musela být vykonávána velmi pečlivě a opatrně, ale nakonec opět svítilo plné světlo. A muselo nejprve padat na sloupec svícnu, který představuje Krista. To je význam 4. Mojžíšovy 8,2.3.

Pamatujme si toto: Světlo, které vydáváme, nemá padat na nás samé, nýbrž na Pána Ježíše. Ten má být osvětčován. Ten má být oslaven!

Později v nebi bude On znovu světlem: *„A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvětčuje, a svíce jeho jest Beránek.“* (Zjevení 21,23)

Stůl chlebů předložení 2. Mojžíšova 25,23-30

Proti svícnu stál zlatý stůl. Na stole leželo dvanáct chlebů, přesně tolik, kolik bylo izraelských pokolení.

Stůl je Kristus (vzpomeň na dřevo se zlatem). Stejně jako stůl nesl chleby, nese Kristus lid, který patří Bohu **dn**es. A protože každého z nich nese **Kristus**, jsou před Bohem přijemní. Bůh je vidí ve světle nebeského svícnu. Dvanáct chlebů představuje **celý** izraelský národ. Když bylo deset pokolení odvedeno do Asýrie a v zemi zbyla už jen dvě, zůstávalo přesto na stole všech dvanáct chlebů.

Tak musíme i my v naší době vidět všech dvanáct chlebů. To pro nás znamená, že naše srdce, naše láska a naše modlitby budou zahrnovat všechny Boží lid. Je tu sice rozdělení, jsou tu skupiny, sekty. To musíme ke své hanbě a pokoření uzнат. Ale mezi nimi všude nacházíme Boží děti. Jednota existuje. Bůh ty Své zná a my jim chceme bratrsky podat ruku a srdečně je mít rádi.

„Já za ně prosím,... které jsi mi dal,... aby byli jedno jako my.“ (Jan 17,9-11)

Kolem stolu vedl zlatý okolek, lišta na šíř dlaně, a okolo ní opět zlatý okolek. Bezpochyby sloužil k tomu, aby zabránil chlebům sklouznout ze stolu.

Kristova ruka drží Boží lid. Chrání ho. A nejsou ruce Božího Syna dostatečně silné k tomu, aby lid pevně držely?

Chléb

Každou sobotu kněží chleby jedli a na stůl byly kladeny nové chleby. Chléb na zlatém stole byl pokrmem kněží. Tak to Bůh nařídil. Jan 6,32-58 říká, že Pán Ježíš je ten

živý chléb, který sestoupil z nebe. Bude-li kdo jíst ten chléb, živ bude na věky.

Život křesťana je syčen tímto pravým chlebem. Jestliže se Jím sytíme, zaměstnáváme se Jím skrze Jeho Slovo, přijímáme Jej a těšíme se z Něho, dává nám to duchovní růst a pravé požehnání.

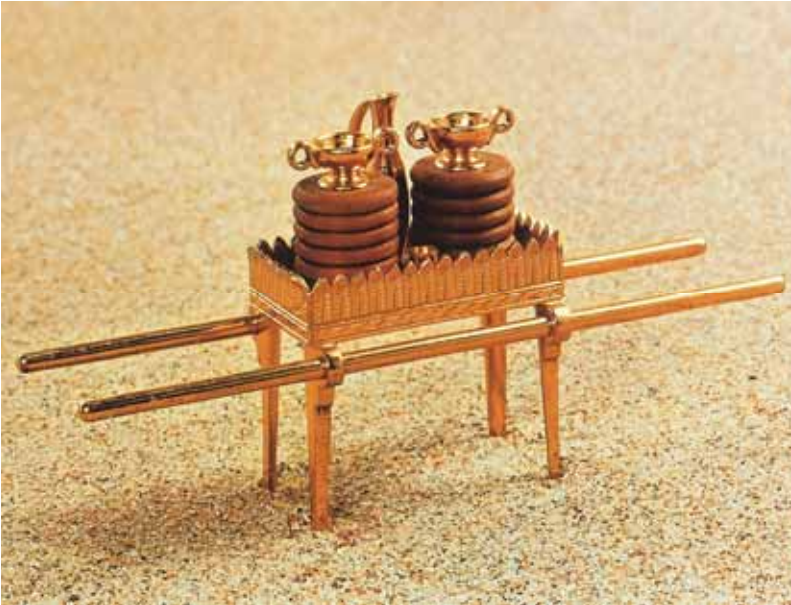
Zlatý oltář ke kadění 2. Mojžíšova 30,1-9

Na zlatém oltáři ke kadění nebyla přinášena obětní zvířata jako na velkém měděném oltáři na nádvoří. Smělo na něm být páleno jen vonné kadidlo.

Příjemná vůně vystupovala k Bohu. Co představuje toto kadidlo, je nám jasně řečeno v Žalmu 141,2 a ve Zjevení 8,3.

Jsou to modlitby svatých (věřících), ale také – jako v Židům 13,15 – dík, chvála a velebení přinášené Božím lidem. To všechno vystupuje k Bohu, ale je to přineseno na oltáři. Je to tedy ve skutečnosti oltář, který to přináší Bohu. Tak i Kristus přináší naše modlitby a náš dík Bohu. Byly by pro Boha příjemné, kdyby přicházely přímo od nás? Ne, Kristus je očišťuje a posvěcuje.

Tímto způsobem se smí každý jednotlivý věřící blížit Bohu jako kněz, ale kromě toho smějí Boží děti také společně jako svaté kněžstvo přinášet duchovní oběti, které jsou Bohu příjemné skrze Ježíše Krista (1. Petra 2,5-9).

Na zlatém stole leželo dvanáct chlebů předložení. Každý chléb představoval jedno pokolení izraelského národa. Bohu byl tedy předkládán celý národ. Tak Bůh vidí Svůj lid, a to v nebeském světle svícnu. Okolo stolu byla zlatá lišta, kterou byl symbolicky celý národ udržován pohromadě a chráněn.

Vzadu je konvice na víno. Na chlebech stojí misky. (2. Mojžíšova 25,29 se o nich zmiňuje, ale neuvádí, kde byly umístěny.)

Světlo ve svatyni přicházelo ze zlatého svícnu. Ten měl sedm olejových lamp.

Zde vidíme svatyni svatých, jejíž zadní stěna je odstraněna, abychom mohli vidět truhlu smlouvy, na níž ležela slitovnice s cherubíny. Nejvyšší kněz nosil normálně nádherně vyšívaný oděv. Ale jednou v roce, ve velký den smíření, byl oblečen celý v bílém. Toho dne prošel svatyní a vešel skrze oponu do svatyně svatých.

Tato opona je zde dobře vidět. Je to ta opona, která se roztrhla, když Pán Ježíš zemřel. Tím byl pro nás otevřen přístup k Božímu trůnu.

*Ve zdroji prýštícím se z ran,
jež strpěl Ježíš můj,
kde hříšník smývá viny své,
mám útulek též svůj.*

*Tvé drahé krve svatý proud
i nejčernější hřích,
i mne, prvního z hříšníků,
jak padlý bělí sních.*

*Ten zdroj z Tvých prýštících se ran
zde, pokud budu žít,
mých plesů bude předmětem,
než na Tě budu zřít.*

Odpočinek

Vrabec a vlaštovka mají své hnízdo, místo, kde mohou odpočinout, říká Žalm 84,4. A pak žalmista pokračuje v popisu místa odpočinku, které je při „*oltářích Tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj*“. Žalmista mluví v množném čísle, neboť oltáře jsou dva.

Člověk musí nejprve nalézt odpočinek u měděného oltáře pro zápalné oběti, který je na nádvoří. To znamená, že musí nalézt smíření u kříže. Tam začíná jeho život víry. Potom nalezne – skrze modlitbu a velebení – odpočinutí u zlatého oltáře ke kadění.

Velebení je to nejvyšší, co člověk vůbec může činit; za-

činá zde a nikdy nepřestane. Už zde na zemi smíme přinášet své chvály a klanět se; ale je to ve skutečnosti to, co budeme po celou věčnost činit v nebi (Zjevení 5).

Kadidlo

Kadidlo muselo být smícháno ze čtyř součástí přesně podle Božího nařízení ve 2. Mojžíšově 30,34-38. Nikdo je nesměl napodobit nebo je mít jako vůni pro sebe. Kadidlo bylo tajemství, bylo jen pro Boha! Stejně jen Otec může plně ocenit slávu milovaného Syna.

Otec ustavičně hledí pln lásky na Syna.

*„Tento jest ten můj milý Syn,
v němž se mi dobře zalíbilo...“*

U zápalné oběti jsme viděli dílo vykoupení, které Kristus vykonal. V kadidlu vidíme, co On sám je. Tady nejde o to, co učinil nebo vykonal, jakkoli je to veliké, nýbrž jde o Jeho osobní vlastnosti. Osoba je vždy více než dílo, které udělala. Myslíme přitom na Jeho velikost, Jeho obdivuhodnou lásku a na Jeho mnohé další slávy.

Můžeme toto Bohu obětovat jako kněží? Ano, můžeme Otci přinést a před Ním vyslovit vše, co jsme v Synu našli a co obdivujeme. Smíme se nechat naplnit tím, co jsme v Pánu Ježíši našli, z čeho se z Jeho Osoby těšíme, a smíme o tom mluvit s Otcem. Pak máme obecenství s Otcem a se Synem.

Zůstává samozřejmě pravdou, že nikdy nedokážeme vzdát dostatečný dík za vykonané dílo a za požehnání, kterých se nám tím dostalo. Ale přinášení kadidla, velebení, je více než vzdávání díků. Velebení znamená těšit se společně s Otcem z toho, co je Syn, z Jeho krásy, Jeho lásky, ze všech Jeho osobních bohatství. To je pro Otce rozkošná vůně.

Bratře a sestro, miluješ Pána Ježíše? Když přemýšlíš o tom, kdo je Pán Ježíš, jak je velký, jak je laskavý..., můžeš přijít k Bohu a říci Mu to: to je velebení. Je to vylití narodové masti naší duše, tak jak to učinila Marie z Betánie, když pomazala Jeho nohy a dům byl naplněn vůní té masti (Jan 12).

To je obětování vonného kadidla.

Podlaha

Z čeho byla podlaha stánku? Možná že si myslíš, že byla ze stejného materiálu jako stěny, ze zlata. Anebo si myslíš, že byla ze dřeva. Ani jedno není správně. Podlahou byl písek. Je to možné? Boží dům, tak fantastický a nádherně krásný, určený pro nejvyšší Majestát a má podlahu z písku? Ano, Boží dům se všemi zlatými předměty stál na písku.

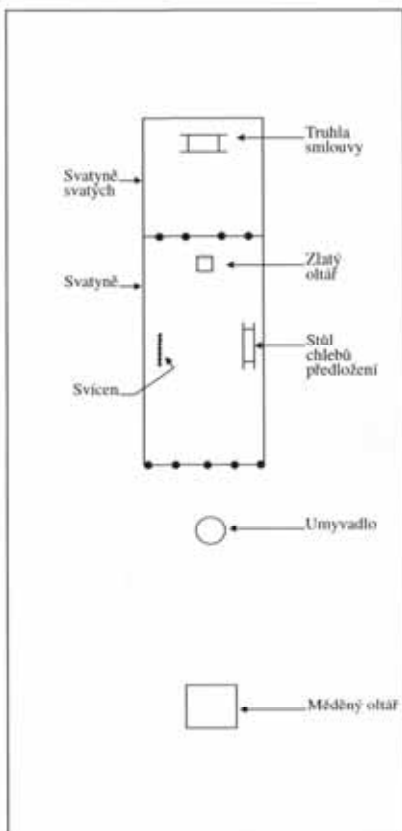
Truhla smlouvy — z vnějšku i zevnitř zcela potažená zlatem.

Ačkoli je Bůh tak veliký, že ani nebesa Jej nemohou obsáhnout, měl přece ve Své veliké dobrotě zde Svůj trůn.

Na truhle smlouvy ležela deska z čistého zlata, která měla rozměry dva a půlkrát jeden a půl lokte; to byla slitovnice.

Společně se slitovnicí byli z jednoho kusu zlata vytepáni dva cherubíni. Tváře cherubínů byly obráceny ke krevi, kterou nejvyšší kněz kropil na slitovnici a která mluvila o smíření.

Skrze tuto krev se trůn třikrát svatého Boha, který by se byl musel stát trůnem soudu, stal trůnem milosti. Pro nás to znamená, že hříšník může k Bohu přijít jen proto, že Bůh vidí krev: vykonané dílo Svého milovaného Syna na kříži.

NÁDVORÍ A STÁNEK

To pro nás znamená, že Boží lid je na cestě pouští, která novému životu křesťana nemůže nic poskytnout. Karavana jde dále. Přicházejí těžkosti, trápení a zklamání, také nemoc a smrt. Ale nejsme sami. Každý den je Bůh s námi v poušti. Neopustí Svůj lid. Jaká je to láska! Jaká mocná opora! I když procházíš těžkostmi – On je ti velmi blízko. „*Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi... A aj, já s vámi jsem po všechny dny.*“ (Matouš 28,18-20).

Ještě chvílku vydržet, On je s námi! Cíl bude brzy dosažen, a pak budeme u Něho!

Sochory

O cestě pouští mluví také sochory k přenášení. Předměty Božího domu byly přenášeny. Bůh šel se Svým lidem. Ale sochory mají co říci také vzhledem k našim úkolům. Levítové nosili tyto vzácné předměty, které ukazovaly na Krista. Každý, kdo je na poušti potkal, mohl vidět, že s sebou nesou vzácné poklady.

Také my, věřící, neseme při sobě nádherné věci. Jsme bohatí lidé. Máme Pána Ježíše Krista, svůj největší poklad. Smíme Jej představovat, aby druzí viděli, kdo On je a co v Něm vlastníme. Smíme o Něm svědčit, aby hříšníci byli spaseni. Činíme to skutečně? Jsou sochory na našich ramenou?

Lidé mají skrze nás slyšet o Boží zachraňující lásce a zakoušet ji. Bůh používá k šíření radostného poselství jen

vykoupené hříšníky. Chtějme všichni spolu pomáhat nést!

NEJVYŠŠÍ KNĚZ 2. Mojžíšova 28

Ten, kdo viděl nejvyššího kněze, nebo lépe řečeno: ten, kdo viděl jeho šaty a kdo rozumí, co nám ty šaty říkají o nebeském Nejvyšším knězi, ten pocítí hlubokou vděčnost a může žít šťastně a s pevnou důvěrou.

Efod

Nejprve tu je efod, svrchní šat nejvyššího kněze. Je se-
tkán ze čtyř barev, které už známe.

Ale je pozoruhodné, že tu jsou vetkána také zlatá vlákna (2. Mojžíšova 39,3). Viděli jsme, že zlato mluví o nebeské slávě. A skutečně, Pán Ježíš je nyní Nejvyšším knězem nahoře v nebi.

Byl na zemi. Ví, co to znamená zde žít. Zná těžkosti a trápení tak, jako nikdo jiný. Nyní může s námi soucítit, a také to činí. Rozumí všemu, co se týká tebe i mne. Pomáhá Svému lidu. Je soucitným Nejvyšším knězem (Židům 4,15).

Kameny na nárameníku

Jaké jsou to kameny na pravém a na levém rameni nejvyššího kněze? Jsou to drahokamy. Na každém kameni

je vyryto šest jmen, dohromady tedy dvanáct, což je počet pokolení Izraele. Celý národ byl nesen na ramenou nejvyššího kněze.

Tak nese nyní Pán Ježíš na Svých silných ramenou všechny, kteří Mu patří, všecken Boží lid, právě tak jako dobrý pastýř, když přináší ovečku na svých ramenou domů.

Náprsník

Náprsník byl čtvercový, také protkaný zlatem, a na něm bylo připevněno dvanáct různých třpytivých drahokamů vsazených do zlata. Do nich byla vyryta jména dvanácti pokolení Izraele. Drahokamy jsou to nejkrásnější, co země přináší, a mají často velmi velkou cenu. Tady je každé jméno vyryto do zvláštního drahokamu. Je tomu jinak než u nárameníku. Tam byly dva stejné kameny, zde je dvanáct různých kamenů; tam byl lid představen jako celek, zde je každé jméno na zvláštním kameni.

To nám dává dva důvody k radosti: Pán Ježíš nese Církev jako celek (ramena), a zná jménem každého jednotlivce, který Mu patří (náprsník). Jsi-li spasený, je tvé jméno známé v nebi, Pán Ježíš si tě cení jako vzácného drahokamu a nese tě na Svém milujícím srdci. Cenu drahokamu nemáme sami o sobě, nýbrž jsme ji obdrželi od Něho. A On tě nese na Svém milujícím srdci.

Pro nevěřící to neplatí. V Písmu jejich jméno nemá pro

Boha cenu. Vzpomeň si na událost s bohatým mužem v Lukáši 16! O jeho jménu není zmínka, ale o Lazarově ano; jeho jméno znamená: Bůh je můj pomocník. Na zemi byl neznámý, nikoli však v nebi. Jména věřících jsou vyryta; nikdy nemohou být vymazána. Září ve světle nebe. Čím větší je světlo, tím jasnější je třpyt. To vše je jen milost, to vše je možné jen skrze Nejvyššího kněze.

Všichni společně na Jeho ramenu – neseni Jeho silou.
Každý jednotlivec na Jeho srdci – nesen Jeho láskou.

*Jména svatých Svých jsi sobě
vepsal, Jezu, v srdce Své.
Všichni, kteří přišli k Tobě,
jsou v Tvé péči laskavé.
Zastupuješ milované,
nepřítel jich nedosáhne;
u Otce pak dojista
připravil jsi jim místa.*

„A proto, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte Apoštola a Nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše.“ (Židům 3,1) On je vždycky živ k orodování za nás. Takového Nejvyššího kněze potřebujeme (Židům 7).

Urim a thumim

Náprsník je zdvojen. Proč? Protože v něm bylo skryto urim a thumim. Nejspíše to byly také drahokamy. Jména

znamenaají: „světla a dokonalosti“.

Jestliže někdo musel učinit důležité rozhodnutí a nevěděl jasně, co si Bůh přeje, aby činil, šel k nejvyššímu knězi. Ten mohl skrze urim a thumim vždy přesně říci, jaká je Boží vůle. Bůh skrze ně odpovídal na otázku, a člověk obdržel dokonalé světlo o tom, jak má jednat.

Snad si někdo bude myslet: „Kéž bychom jen také měli takového nejvyššího kněze, který nám ve všem bude ukazovat cestu!“ – Ano, přesně toho máme. Ne na zemi – to naštěstí ne. Pak bychom k němu museli vykonávat velké cesty. Je v nebi, ale skrze modlitbu máme k němu přímé spojení.

Smíme jít k našemu Nejvyššímu knězi s každým problémem. Je tu pro nás. Žije pro Svůj lid. Nenechá nás v nejistotě. Smíme Mu vše říci – a pak klidně čekat na Jeho odpověď. Svým časem nám ukáže cestu jasně.

Plášť

Plášť efodu byl celý modrý. Na dolním lemu byla připevněna střídavě tříbarevná zrnatá (granátová) jablka a zlaté zvonečky.

I to je něco krásného, když o tom přemýšlíme. Zvonečky vydávaly zvuk; ale sám zvuk, pouhá slova, to nestačí. Proto muselo být mezi zvonečky ovoce. Tolik ovoce, kolik zvuku: skutky a slova.

*Nejvyšší kněz ve svém ozdobném oděvu.
Vrchní oděv byl ze čtyř barev: modré, purpurové, šarlatu
a bílého plátna, vše bylo protkáno zlatem.
Zde máme nádherný obraz Krista jako Nejvyššího kněze
pro Jeho lid. Vstal z mrtvých, vstoupil do nebe a nyní sedí
po Boží pravici. Jako milosrdný a soucitný Nejvyšší kněz
stále žije a prosí za ty Své, aby jim pomáhal v jejich těž-
kostech. Nese jména vykoupených na Svých silných ra-
menou; kromě toho je jméno každého jednotlivce z Jeho
lidu vyryto do jednoho drahokamu náprsníku, a je tak ne-
seno na Jeho milujícím srdci.*

U Krista bylo vše v dokonalé rovnováze (Lukáš 24,19).

Čepice

Na čepici z jemného, setkaného plátna, byla nahoře nad čelem nejvyššího kněze připevněna tenká zlatá destička, do které bylo vyryto: SVATOST HOSPODINU.

Boží lid byl sám o sobě nehodný. Ale Bůh viděl zlatou destičku s nápisem, a tak byl Izrael posvěcen. I Boží lid naší doby je před Bohem učiněn příjemným jen skrze Pána Ježíše, našeho velkého Nejvyššího kněze.

„Abychom... měli přepevné potěšení, my, kteří jsme se utekli k uchopení před námi ležící naděje. Kterou máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu, kam pro nás všel jako předchůdce Ježíš, který se stal nejvyšším knězem na věky.“ (Židům 6,18-20)

SVATYNĚ SVATÝCH

2. Mojžíšova 25,10-22

Truhla smlouvy

Na závěr smíme vejít do svatyně svatých. Co tam stálo? V tomto dokonalém prostoru, symbolizovaném krychlovým tvarem 10 krát 10 krát 10 loket, bylo vše ze zlata. Zde stála za poslední oponou truhla smlouvy, Boží trůn. To bylo místo, kde Bůh přebýval.

Truhla byla z akáciového dřeva, potažená uvnitř i zvenku čistým zlatem. Z toho vidíme, že truhla smlouvy je obrazem Krista. Na truhle smlouvy ležela velká zlatá deska, slitovnice o rozměrech 2,5 krát 1,5 lokte, a na ní byli cherubíni ze zlata. Zde přebýval Bůh v oslepujícím a nepřístupném světle. Světlo bylo obklopeno temným oblakem, neboť „*neuzří mne člověk, aby živ zůstal*“ (2. Mojžíšova 33,20).

Naštěstí nežijeme pod zákonem, nýbrž v době milosti (Římanům 6,14).

Ti, kteří patří Kristu, smějí nyní s odkrytou tváří spatřovat slávu Páně (2. Korintským 3,18).

Co bylo v truhle smlouvy?

Když vidíme, co bylo uchováváno v truhle smlouvy, ukazuje se opět, že truhla smlouvy je obrazem Krista.

V truhle smlouvy ležel zákon deseti přikázání. Jen Kristus, když byl na zemi, mohl říci Bohu: „*Zákon tvůj jest uprostřed nitra mého.*“ (Žalm 40,9) Pán Ježíš nesl Boží zákon ve Svém srdci.

Dále byla v truhle smlouvy zlatá nádoba s mannou. Podle Jana 6 je Kristus ta pravá manna, pokrm pro putování. Svatyně svatých je obrazem nebe. Tam už manna nebude zapotřebí. Proč tedy zde manna byla? Tam nahoře bude nebeskou vzpomínkou na požitek, který jsme z Krista měli už zde na zemi.

Za třetí byla v truhle smlouvy Aronova hůl, která rozkvetla (4. Mojžíšova 17). Mandloňový strom kvete jako první ze všech stromů a mluví tím o novém životě po smrti (zimě). Proto má tato hůl souvislost se vzkříšením, s Kristem jako vzkříšeným Vítězem, s živým Nejvyšším knězem.

Slitovnice

Slitovnice přikrývala truhlu smlouvy. Zde byl Boží trůn. Byl z čistého zlata. Tady přebýval ten třikrát Svátý, ten Všemohoucí (Izaiáš 6,3). Tento trůn by musel být trůnem soudu, neboť pod ním ležel zákon, který Izrael přestoupil. Bůh bydlel uprostřed hříšného lidu a vlastně by jej musel zničit, navěky zavrhnout. Ale jednou v roce zde nejvyšší kněz kropil krví.

Krev mluvila o dokonalé Oběti. Skrze krev se tento trůn soudu stal trůnem milosti (Římanům 3,25).

Cherubíni

Cherubíni jsou nejvznešenější stvořené bytosti. Jsou strážci Božího trůnu. Cherubíni s obnaženým mečem zavřeli Adamovi a Evě cestu zpět do ráje (1. Mojžíšova 3). Ale ve stánku stojí ve spojení s milostí. Jejich křídla se prostírají nad slitovnicí. Jejich tváře hleděly jakoby v údivu dolů na krev, kterou byla slitovnice pokropena (3. Mojžíšova 16).

Trůn

Velký Nejvyšší kněz, Pán Ježíš, prošel nebesa a přinesl svou krev do Boží přítomnosti. Přečti si k tomu Židům 4,14-16 a 9,11.12. V nebi teď není trůn soudu, nýbrž trůn milosti. A šťastný je ten, kdo **nyní** přijde k tomuto trůnu, aby byl omilostněn, aby dosáhl Boží přízně. Doba milosti trvá už téměř 2 000 let, ale blíží se ke svému konci.

S opětným příchodem Krista začne doba soudu. Potom bude doba milosti u konce a nikdo už nebude moci být spasen. Pak bude příliš pozdě a pro všechny, kteří se neobrátili, zůstane už jen jiný trůn: trůn soudu.

Ve Zjevení 20,11-15 vidíme mrtvé, velké i malé, jak stojí před velkým bílým trůnem. Tam už nikdo nebude zproštěn vin. Všichni, kteří nepřišli k trůnu milosti, budou stát před hrozným, majestátním trůnem. Uslyší své odsouzení a budou muset souhlasit: „Zasloužil jsem si tento soud kvůli svým hříchům. Na zemi jsem záchranu nepřijal. Nyní budu navěky uvržen do jezera ohně. Není to Boží vina, že jsem ztracen. Bůh se mnou jednal pln lásky, chtěl mne zachránit, ale já jsem nechtěl.“

Jaké to budou nikdy nekončící výčitky svědomí! Pláč a skřípění zubů: „Kdybych býval poslechl! Teď jsem pro vždy venku v temnotě. A byl jsem záchraně tak blízko.“

Je **naší** vroucí modlitbou, ba ještě více: je to **Boží** vroucí přání, abys ty, který tuto knížku čteš, byl šťastný pro tento čas i pro věčnost.

ZLATÝ DŮM. JSTE VÍTÁNI!

Byli jsme venku, daleko od Boha.

Byli jsme hříšníci, nepřátelé.

Měli jsme velkou vinu a zasloužili jsme si, abychom provždy zůstali venku v bídě, v temnotě a ve věčné noci.

Vešli jsme otevřenými dveřmi. Pán Ježíš byl těmi dveřmi.

U oltáře jsme viděli Boží lásku k nám. Bůh nechal na kříži usmrtit Svého jediného Syna.

Tam jsme našli smíření a pokoj s Bohem.

Pak jsme přišli k umyvadlu. Tam došlo k posvěcení a očištění skrze Boží slovo.

A ve zlatém domě jsme našli blažené obecenství s Bohem.

Převyšovalo to všechna naše očekávání. Viděli jsme bohatství Pána Ježíše ve svícnu, stolu a zlatém oltáři.

Skrze oponu jsme přišli do nebeského světla, které obklopuje Boží trůn. Tam je náš domov, tam chce Bůh mít ztracené hříšníky.

Je to sen? Ne, je to skutečnost.

Spatřujeme to nyní vírou, brzy to uvidíme ve skutečnosti.

Jak velká je Boží láska!

Jak velká je Jeho milost!

Jak obdivuhodná je Osoba,
která to vše způsobila!

Kdo je Jemu rovný...?

*„Tak praví ten, který svědectví vydává o těchto věcech:
Jistě přijdu brzo.“ (Zjevení 22,20)*

Až přijde a vezme Svůj lid domů, zazní nebeskými pro-
storami věčný chvalozpěv nesčetného množství vykou-
pených. Bude to mocný sbor dokonalých hlasů za dopro-
vodu harf.

Tomu, *„který zamiloval nás, a umyl nás od hříchů našich
krví svou, a učinil nás krále a kněží Bohu a Otci svému,
jemu buď sláva a moc na věky věků! Amen.“*

Budeš tam také?

Půjdeš s Ním, až přijde, aby vzal Svůj lid do Svého zlatého
domu?

Jaká to bude úžasná věc, být tam provždy!

Smíš jít také.

Jsi vítán!

*To jest to věčné smilování,
jež všemu zdání uniká.
Toť náruč Toho, jenž se sklání,
by omilostnil hříšníka.
On těm, kdož v hříchu ztraceni,
dnes v Kristu dát chce spasení.*

*Ta milost všechna poskvrnění
pro Kristovu krev shlazuje
a pokoj všem i odpuštění*

*na všech stranách se zvěstuje.
Spasení vzácné z milosti
je stále ještě v platnosti!*

V této knížce je vše vysvětleno krátce a zhuštěně.
O významu Stánku by bylo možné říci mnohem více.

Z toho důvodu byste měli číst Bibli, studovat Boží slovo!
Udělejte si na to čas, zvláště vy mladí. Je to zlatý důl.
Jděte do hloubky. Bude to stát čas a námahu, ale každý,
kdo se věnuje takovému studiu, bude bohatě odměněn.
Získáte poklady, které jsou trvalé, dozvíte se více o Pánu
Ježíši. On je tím největším pokladem, a tak budete zbo-
haceni!

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2019